Nr. 19

SJORS van de Rebellenclub

9 mei 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

AVONTUUR IN MEXICO
ZIE BLZ. 16

Vechten alleen is niet genoeg...

SLOT

Alalete werd wakker. Zij hoestte en sloeg de handen voor het gezicht. Iedere ochtend, als zij wakker werd en zich haar toestand herinnerde, begon zij weer te schreien. De graaf ging naar haar toe en knielde naast haar neer om haar moed in te spreken.

„Misschien is Jehan de Courthezon ontkomen," zei hij. „Dan zal hij bij ons komen. Hij zal ons redden." Maar hij geloofde zelf niet wat hij zei. Jehan de Courthezon — als hij nog niet gesneuveld was — zou niet meer dan vijftig man op de been kunnen brengen.

Plotseling. . . wat was dat? Er vloog iets vlak langs zijn oor. Een ogenblik zat hij star te kijken naar het puntvormige kokertje van perkament, dat tussen een der voegnaden in de muur was blijven steken. Hij sprong op, stoof erheen, griste het uit de muur en rolde het haastig open. Er stond iets op geschreven. Maar wat? Als de meeste edellieden van zijn tijd kon hij niet lezen. Lezen en schrijven werden door edellieden als minderwaardige bezigheden beschouwd: goed voor wetsdienaren en klerken. En voor vrouwen, die zich met ridderromans vermaakten! Alalete had lezen geleerd. Hij reikte haar het perkamenten briefje over. Zij las het en zette grote ogen op.

„Het is van Marcel," zei ze.

„Marcel?" De graaf kon niet anders dan deze naam op minachtende toon uitspreken. „Marcel?"

De gravin schudde het hoofd. „Ik begrijp er niets van. . ."

„Zeg dan, wat die ezel schrijft," drong de graaf ongeduldig aan.

„Let op de kever op de muur. Dat staat er. Anders niet. En het is ondertekend: Marcel de Cavaillon."

De graaf werd vuurrood. Hij was woedend. „Let op de kever op de muur," gromde hij. „Komt die knaap ons in onze ellende bespotten?"

Mabile was opgestaan. „Dat geloof ik niet," zei ze op heftige toon. „Er zit een bedoeling achter. Marcel heeft het briefje met een blaaspijp naar binnen geblazen. Hij is hier naar toe gekomen met gevaar voor zijn eigen leven."

„Ja, maar," riep de gravin uit, „wat bedoelt hij dan met: Let op de kever op de muur?"

Mabile rende naar het venster aan de noordkant, waardoor het briefje naar binnen was geschoten. Zij keek omlaag in de diepte. Even duizelde zij. Toen, tussen een rotsspleet, ontdekte zij Marcel. Hij keek omhoog en glimlachte. Hij was ergens mee bezig en legde een vinger op de mond. „Stil zijn," bedoelde hij. „Zwijgen. . ." Daarna keek hij behoedzaam rond. Zij knikte. Ze had hem begrepen. Stil zijn. . . natuurlijk. Marcel had iets in de hand. Iets kleins en het scheen te bewegen.

„Zie je iets?" vroeg de graaf, die zijn dochter had gadegeslagen. Maar zij legde de vinger op de mond. „Zwijgen. . ."

Het kleine bewegende ding, dat Marcel in de hand hield, was een kever. Marcel had een dun zijden draadje aan de poot van het insekt bevestigd en daarna smeerde hij honing aan de sprieten. Hij zette de kever op de muur met de kop naar boven. Het insekt, dat de honing rook, kroop er achteraan langs de muur, recht naar boven. Het dunne zijden draadje — het had bijna geen gewicht — trok het achter zich aan. Marcel, diep ineengedoken in een rotsspleet, keek het diertje na. Langzaam kroop de kever voort. Het duurde lang. Van de grond af tot boven aan de toren was voor de kever een grote afstand. Marcel spiedde in het rond. De nevel was opgetrokken. Het was te laat om nu terug te keren. Hij was gedwongen hier te blijven ondanks dorst en honger. Straks zou de zon gaan branden. Daar keek Mabile weer naar buiten. Marcel wees op de kever. Zij knikte, maar zij begreep hem niet.

Intussen kroop de kever verder, aangelokt door de honing, die onbereikbaar voor hem bleef. Het was al bijna middag, toen het diertje de venstergaten bereikte.

Er kwamen schildwachten voorbij. Ze liepen heen en weer. Telkens moest Marcel diep wegkruipen in de spleet, tot ze verdwenen waren. Dan kon hij weer kijken. Hij voelde een rukje aan de zijden draad. Ja, hoor: daarboven hadden ze de kever gegrepen! Ze hadden het draadje gevonden! Het kluwen in zijn hand rolde verder af. Snel bond hij nu het dunne visgaren aan het draadje. Als ze daarboven nu maar voorzichtig waren en niet zo hard trokken dat het zijden draadje brak! Maar nee. Toen hij opkeek, zag hij dat Mabile voorzichtig en met zachte hand het zijden draadje ophaalde. Nu ging het visgaren de hoogte in. Marcel had er weer een briefje aan bevestigd: „Voorzichtig. Let op." Ze hadden hem daarboven nu begrepen. Mabile wenkte hem toe en Cecile ook. De gravin liet zich even zien en wuifde hem vriendelijk toe. Ze hadden het visgaren te pakken. Mooi zo! Het ging

precies zoals Marcel gehoopt had. Nu het koord dat hij van het veerhuis had meegenomen! Snel bevestigde hij dit koord aan het eind van het visgaren en weer ging een briefje de hoogte in. „Wacht de nacht af. Ik wacht in de boot tegenover het veerhuis. Het is daar veilig."

Uiterst behoedzaam maakte Marcel dat hij uit de buurt kwam. Hij moest bij de boot wachten tot de avond. En maar hopen, dat hij niet ontdekt werd. Meer kon hij niet doen.

Of het plan verder zou lukken hing voor een groot deel af van de voorzichtigheid van de graaf de Cavaillon en de anderen. Pas als het volslagen donker was, konden ze zich langs het koord naar beneden laten zakken.

Hij wachtte dus. De uren kropen voorbij. Toch verveelde Marcel zich niet. Plat voorover liggend in het riet keek hij naar de vogels... naar de bootjes, die zo nu en dan de rivier kwamen afzakken. Eindelijk werd het donker. Langzaam, heel langzaam viel de nacht. Gelukkig: pas laat in de nacht zou de maan opkomen...

Hij wachtte en wachtte, met angstig kloppend hart. Plotseling hoorde hij vlakbij gerucht! Achter hem, achter het riet! Een lichte gedaante schoof geruisloos naderbij. En nóg een. Nóg een... Ze waren het! Marcel bewoog zich niet, maar plotseling voelde hij de armen van de gravin om zijn schouders heen. „Marcel," fluisterde ze, „mijn jongen... Dank je!..." Haar stem klonk verstikt van tranen.

Marcel, doodsbenauwd dat de vlucht het laatste ogenblik nog mislukken zou, trok haar mee naar de boot. Hij wenkte de anderen en zei hijgend: „Vlug! Vlug!" De graaf stapte het laatste in en hij stapte bijna mis. Hij viel neer op een bankje en greep de polsen van Marcel.

„Marcel... Het spijt me! Ik heb je verkeerd beoordeeld. Je bent een kerel..."

„Stil!" siste Marcel.

Zwijgend werd de overtocht volbracht. Iedereen was vol van eigen gedachten. Er was geen ander geluid dan dat van de druppels, die van de roeiriemen vielen, en het zachte snikken van de beide meisjes.

Aan de overkant gekomen wist Marcel niet meer hoe hij het had. Hij duizelde ervan, zoals ze hem allemaal vastpakten en omhelsden.

„'t Is niets," stamelde hij verlegen en het klonk onder de gegeven omstandigheden nogal onnozel. Hij leidde hen naar de hut van Pierre Barbu, die op de drempel stond te wachten en voor deze gelegenheid een vetpitje had aangestoken.

„Je bent voortaan ons eigen kind," zei gravin Alalete. „Je moet bij ons blijven. Altijd!"

Maar de graaf bromde: „Altijd? Totdat hij naar Lyon gaat om te studeren. Nu heb ik het geleerd: het zijn niet altijd de sterke armen, die het winnen."

„Maar de hersens," gromde een schorre stem. „Vechten alleen is niet genoeg..." Het was de eenarmige veerman, die het hoge gezelschap kwam begroeten en met een diepe buiging hen zijn hut liet binnentreden.

De graaf de Cavaillon voelde zich in de hut van Pierre Barbu niet veilig. Nog dezelfde nacht trok het gezelschap te voet verder, noordwaarts naar Montelimar, waar Camille de Cavaillon, een broer van de graaf, in een klein kasteel woonde. Camille was tot dan toe nogal veronachtzaamd, want hij was de armste van de Cavaillons. Hier vond de graaf de Cavaillon gelegenheid een nieuw leger uit te rusten om ermee tegen Roquemaure op te trekken.

Jammer genoeg maakte Marcel de veldtocht tegen Roquemaure niet meer mee. Toen twee jaar later het rovershol van Roquemaure werd overvallen was hij al van Lyon naar Parijs vertrokken om als Marcel de Cavaillon een beroemd natuurkundige te worden. Een jaar daarna echter bracht hij de zomer te Vaison door. Het verwoeste gedeelte van het kasteel was toen al herbouwd en de standaard van de Cavaillons wapperde weer fier van de toren. De oude graaf de Cavaillon leefde echter niet meer. Hij was na een val van het paard bezweken. Dit belette gravin Alalete en Mabile en Cecile echter niet om Marcel allerhartelijkst te ontvangen. En als de gravin hem aan vrienden en vriendinnen van de familie voorstelde en trots zei: „Dit is Marcel de Cavaillon, mijn neef," voegde zij er altijd aan toe: „ridder en mijn redder."

Er kwamen schildwachten voorbij. Ze liepen heen en weer.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE HELLING ZIET ER ERG GEVAARLIJK UIT, MAAR KANSAS KID HEEFT NU GEEN KEUS MEER, ALS HIJ DE VLUCHTELING NOG WIL ACHTERHALEN. HIJ FLUISTERT ZIJN TROUWE PAARD IETS IN EN LUCKY ZET ZICH ONVERVAARD SCHRAP OM DE STEILE HELLING AF TE DALEN. HET WORDT MEER GLIJDEN DAN RIJDEN...

LOSGERAAKTE STEENSLAG WAARSCHUWT DE EENZAME RUITER DAT ER IEMAND IN DE BUURT MOET ZIJN. HIJ KIJKT ONTSTELD OP EN GRIJPT REEDS NAAR ZIJN WAPEN.

KANSAS KID HEEFT DE VLUGGE BEWEGING VAN DE ANDER GEZIEN. HIJ WACHT NIET AF OF DE ANDER ZAL AANVALLEN OF NIET, MAAR STORMT RECHT OP DE VLUCHTELING AF.

PIP IS OP DIE ONVERWACHTE AANVAL NIET BEREKEND. HIJ IS NIET BESTAND TEGEN DE SCHOK, WORDT UIT HET ZADEL GEWIPT EN VALT OP DE GROND.
HET WAPEN GLIPT UIT ZIJN HAND, VOORLOPIG IS KID MEESTER VAN DE SITUATIE...

PIP KRABBELT GAUW OVEREIND. DE AANVAL HEEFT HEM ECHTER ZOZEER VERRAST DAT HIJ DE VOORZICHTIGHEID UIT HET OOG VERLIEST EN TE VEEL ZEGT...

WAAROM HEBT U DAN ZO'N HAAST? U STUIFT DOOR DE WOESTIJN ALSOF DE SHERIFF U OP DE HIELEN ZIT.

IK HOEF NIEMAND TE ONTLOPEN. IK BEN ONSCHULDIG, ZOEK MIJN TASSEN EN ZAKKEN MAAR NA. U ZULT BIJ MIJ NIETS VINDEN.

ONSCHULDIG? WAARAAN ONSCHULDIG, DENKT KID...

PEINZEND LAAT HIJ DE VLUCHTELING LOS. HIJ ONDERZOEKT NAUWKEURIG DE ZADELTASSEN VAN PIP, MAAR KAN NIETS VINDEN. TOCH BLIJFT HIJ OVERTUIGD DAT HET NIET PLUIS IS...

ZIET U WEL DAT IK NIETS HEB TE VERBERGEN, U KUNT WEL NAAR HUIS GAAN.

MAAR OPEENS SCHIET KANSAS KID IETS TE BINNEN. HIJ DENKT ER NIET LANG OVER NA, MAAR BRENGT ZIJN VOORNEMEN DADELIJK TEN UITVOER.

EN TOCH IS DIE KEREL BIJ DE INBRAAK BETROKKEN.

KID PROBEERT DE ANDER DUS TE OVERBLUFFEN; DAT IS DE ENIGE MANIER OM HEM UIT ZIJN TENT TE LOKKEN...

WEES TOCH VERSTANDIG EN HOU JE NIET LANGER VAN DE DOMME. WIJ HEBBEN JE VRIENDEN AL TE PAKKEN, ZIJ HEBBEN JE VERRADEN.

DAT GELOOF IK NIET. WIJ VERRADEN ELKAAR NOOIT.

TEGELIJKERTIJD SPRINGT PIP ECHTER ONVERWACHT OPZIJ OM ZIJN REVOLVER VAN DE GROND OP TE RAPEN. MAAR DE COWBOY IS HEM TE VLUG AF.

HET STAAT NU WEL VOOR HEM VAST DAT DE VLUCHTELING BETROKKEN IS BIJ DE BEROVING VAN DE BANK. ZIJN VUIST IS NU ZIJN ENIGE WAPEN...

HIER! DAT IS DE ENIGE BEHANDELING VOOR LAFFE BANKROVERS...

DE VERSLAGEN ROVER GEEFT DE STRIJD OP. KID PAKT DE REVOLVER VAN DE GROND EN BRENGT DE ANDER NAAR ZIJN PAARD. SAMEN RIJDEN ZIJ TERUG LANGS HET SPOOR AAN DE VOET VAN DE HEUVEL, ZODAT ZIJ SPOEDIG DE SHERIFF EN ZIJN HELPERS ONTMOETEN...

HEB JE HEM TE PAKKEN, KID? PRACHTIG!

DAT IS NOG MAAR EÉN MANNETJE VAN DE BENDE, DE ANDEREN MOETEN DE BUIT IN HANDEN HEBBEN. HIJ IS ER VANDOOR GEGAAN OM ONS OP EEN DWAALSPOOR TE BRENGEN.

Het geheim van

Zonnewende was een prachtig landgoed dat toebehoorde aan de graaf van Alkemade. Het lag aan de oever van een brede rivier en het was omgeven door uitgestrekte akkers en vruchtbare weiden, door velden en bossen. De graaf wist niet eens hoe rijk hij wel was. Jammer genoeg had hij geen kinderen die zijn bezittingen zouden kunnen erven. Daarom wilde hij twee van zijn neven, kinderen van zijn twee broers die er niet zo warmpjes bij zaten, enkele maanden bij zich laten logeren om te kijken of zij geschikt waren om het landgoed te erven. Hij kende de jongens alleen van gezicht. Hij wist echt niet of hij de geschikte mensen had uitgezocht en hij had ze alleen maar genomen omdat ze ongeveer even oud waren. Hoe hun opvoeding was geweest, of ze een goed of slecht karakter hadden, dat kon hij allemaal nog niet zeggen.

De tijd zal het leren, ik zal ze beiden hetzelfde werk geven, dan komt het wel uit, dacht hij en wandelde naar het grote ijzeren hek, dat de inrijlaan afsloot, om de jongens te begroeten. De koetsier van het rijtuig, dat dagelijks voorbijkwam, had zijn komst al door hoorngeschal aangekondigd.

Op de tweede dag van hun verblijf op Zonnewende liet de heer van Alkemade de jongens bij zich komen in zijn studeervertrek.

„Jongens," zei hij, „ik moet tot mijn spijt voor dringende zaken op reis en het kan wel enige weken duren voor ik weer terug ben. Ik wou jullie vragen de zorg op je te nemen voor mijn moestuintjes. Ze zijn niet zo groot, maar ik ben er erg trots op, omdat ik ze altijd zelf verzorgd heb. Alles wat erin groeit heb ik zelf gezaaid en geplant. Het onkruid heb ik altijd zelf eruit gehaald. De ene tuin heet de Oostertuin, omdat hij aan de oostkant van dit huis ligt; de andere de Westertuin. Het zijn allebei even goede tuinen en ik wil liever niet de zorg ervoor aan mijn tuinman opdragen, omdat hij al zijn aandacht hard nodig heeft in mijn drie bloementuinen en de boomgaarden. Jullie kunnen zelf afspreken wie van jullie de oostelijke en wie de westelijke tuin neemt. Goed?"

De jongens knikten.

„Wie het beste zijn tuin onderhoudt, krijgt een flinke beloning," voegde de graaf eraan toe. De volgende dag ging hij op reis en de jongens begonnen hun werk in de tuinen van hun oom met een opgewekt gezicht en vrolijk gefluit. Maarten had de westelijke tuin gekozen en Johan ploeterde tussen de planten en struiken van de tuin aan de oostzijde.

Een paar dagen gingen voorbij.

Toen hoorde Maarten op een dag een van de bedienden tot een ander zeggen: „Weet je waarom die twee jongens hier zo lang blijven? Meneer wil een van hen tot zijn erfgenaam maken. Degene die zijn tuin het best in orde houdt, zal hij daartoe kiezen."

Onhoorbaar sloop Maarten weg en hij fluisterde in zichzelf: „Wat een geluk dat ik het weet. Ha, ha, is dat de flinke beloning! Wel, ik zal wel zorgen dat al het geld en al de landerijen in mijn bezit komen. Ik zal er Johan niets van zeggen, je moet geen slapende honden wakker maken."

Het moet gezegd worden dat de jongens hun best deden. Zelfs onder de zorg van de heer van Alkemade zelf hadden de

Zonnewende

twee tuinen er niet zo mooi uit gezien. Maarten wist waarvoor hij werkte en Johan, och, die hield nu eenmaal van bloemen en planten. Als ze 's avonds moe en hongerig aan tafel zaten, vertelden ze elkaar lachend en vrolijk het laatste nieuws uit hun tuin.

„In mijn tuin zit een merel," zei Johan op een dag, „ik ben er zo bevriend mee, dat hij tussen mijn voeten loopt om wormpjes op te pikken als ik de grond omwerk. Ik moet oppassen dat ik niet boven op hem trap."

„Nou," zei Maarten, „ik zou er maar wél op trappen. Die brutale beesten eten niet alleen wormen, maar stelen ook je zaad en je jonge plantjes. In mijn tuin zul je geen vogels vinden, geen kikkers, geen padden en geen slangen. Ik heb oom beloofd dat ik goed voor zijn tuin zal zorgen en dus komt er geen levend wezen zonder mijn toestemming in. Ik ben ervan overtuigd dat oom het met mij eens zal zijn."

„Merels horen in een tuin thuis," antwoordde Johan. „Als ik aan het werk ben, zingen ze boven mijn hoofd een liedje. In de hoed van een oude vogelverschrikker leeft een mezenfamilie. En in een van de appelboompjes zit een vink te broeden. Een tuin zonder vogels vind ik maar een onding."

„Reken maar dat oom Hendrik er anders over zal denken," zei Maarten. „Vogels dienen nergens voor. Ze eten kersen en aardbeien op. Ze zitten in je bessestruiken en bij de erwten zijn de vinken niet weg te slaan. Maar ik heb een goed systeem om ze te verjagen. Mijn tuin staat vol klemmen en ik heb heel dunne netten gespannen, waar ze in verstrikt raken. Geen merel of roodborstje durft meer bij mij in de tuin te komen."

„Maar, Maarten," riep Johan, „voor dat beetje dat ze weghalen, geven ze toch een heleboel terug."

„Wat dan?" vroeg Maarten ongelovig.

„Hun gezelschap en hun gefluit," riep Johan uit.

„Doe niet zo kinderachtig," zei Maarten. „Als oom Hendrik zijn tijd verknoeid had met het luisteren naar vogelgepiep, dan zou hij nu niet zo rijk zijn."

Een maand later kwam de graaf van Alkemade op zijn landgoed terug. Het was al avond en hij vroeg niet naar de tuinen. Hij stond met de jongens na het diner op het balkon dat uitzag op de westelijke tuin. Toen ze er een tijdje hadden gestaan, vroeg hij hen mee te komen naar het balkon aan de oostelijke zijde, omdat de wind aan deze kant zo hard waaide. Hij vroeg niets over het werk, niets over de vruchten, maar zo nu en dan vertelde hij iets over zijn eigen reis, doch de meeste tijd leek het net of hij luisterde naar iets.

De volgende ochtend maakten de jongens aanstalten om naar hun ouders terug te keren.

Bij het ontbijt zei oom Hendrik:

„Jongens, jullie hebben natuurlijk al lang begrepen dat ik een bedoeling had met jullie hier te vragen. Kijk, ik heb een erfgenaam nodig en een van jullie tweeën moet dat worden. Ik heb de tuinen nu antwoord laten geven, op wie de keus zou vallen."

„Hebben de tuinen u dat verteld?" riep Maarten. „En u heeft ze niet eens gezien."

„Ik heb ze wél gezien," antwoordde oom Hendrik, „vanochtend al. En wat meer zegt, ik heb ze ook beluisterd, gisteravond. Ik ben ervan overtuigd dat de tuinen wat onkruid en zo betreft prima in orde zijn. Ik had bovendien mijn tuinman order gegeven er een wakend oog op te houden, maar wat dat betreft hebben jullie werkelijk allebei een tien verdiend. Alleen heb ik in één tuin gemerkt dat er wormpjes zitten aan de wortels van de planten. Insekten hebben bezit genomen van de bladeren. Ik vond eitjes van bladrollers en andere vlinders. Het fruit wordt daar niet beter van. In de andere tuin was dat veel beter. Daar hoorde ik vogels fluiten en ik zag er padden rondscharrelen. En er schoot zelfs een slang tussen de stenen door. Al die dieren zorgen wel dat slakken en kevers en larven niet veel kwaad kunnen doen aan bomen en planten. Kijk, de natuur kent een uitzonderlijk goede manier om voor zichzelf te zorgen. Vooral als we zelf een handje meehelpen. Te veel insekten vernietigen de plantengroei. Maar vogels, padden en slangen zorgen ervoor, dat er niet te veel komen."

De jongens keken nu beiden voor zich. Beiden hadden ze een blos op hun wangen, de een van woede, omdat hij wist wat er nu zou komen, de ander van vreugde omdat ook hij vermoedde wat oom Hendrik zou gaan zeggen.

„Ik weet dat merels, vinken, sijsjes en mezen wel het een en ander meepikken. Aan de vliegjes en larfjes hebben ze blijkbaar niet genoeg. Maar wat een plezier kun je beleven aan hun bedrijvig gedoe, wat een vreugde schenkt ons hun gezang." Hij stak zijn vinger in de lucht. „Hoor, de nachtegaal is er weer. . . Jongens, goede reis en de groeten aan jullie ouders. En jou, Johan, verwacht ik volgende week terug. Dan zullen we eens praten over de toekomst."

Hij gaf hun beiden een hand en keerde zich om. Hij zag niet meer de gezichten van de beide jongens: de een vol woede en haat, de ander blozend en haast beschaamd.

De graaf wist dat hij de goede keus had gemaakt: wie hart had voor de natuur, wie met plezier kon luisteren naar het gefluit van de vogels, wie een kikker of een slang het leven gunde, die gunde hij ook met plezier zijn geld en zijn goederen. In diens handen waren zijn tuinen veilig.

P. van Zevenbergen

Een vaas voor de koningin

I

Driftig schudde Miguel Solar het hoofd en met zijn bespijkerde laarzen stampte hij het vuur uit de tegels. Hij stond op het terras voor de pottenbakkerij. Zijn gezicht zag nog roder dan de rode doek, die hij om zijn hoofd geknoopt had, en zijn donkere ogen spatten vuur, zoals het felle zonlicht het deed in de gouden ringen in zijn oren.

Carlos stond voor hem bedremmeld naar de grond te staren. Hij was Miguels knechtje en stond overal in de omgeving van Valladolid bekend als „Zapatillo": „'t Slofje". Zijn eigenlijke naam kende niemand.

Zapatillo had deze uitbrander wel verwacht. Hij vond zelf, dat hij hem verdiend had. Hij was met het ezeltje naar de stad geweest om kruiken en schalen naar de markt te brengen en bij het afladen had hij een pot gebroken.

Angstig keek Zapatillo naar zijn baas op, zich afvragend of deze het bij woorden zou laten. In zijn hart was Miguel de kwaadste niet, maar hij was vaak ziek en zijn ziekte maakte hem dan kribbig. Bovendien had hij een paar lelijke eigenschappen: hij was gierig, eigenwijs en hij had zich in zijn hoofd gezet eens leverancier van het hof te Valladolid te worden, een wens die nu, na dertig jaren, nog steeds niet in vervulling was gegaan.

De baas haalde zijn handen al uit zijn zak. Dat was een lelijk teken! Liefst zou Zapatillo zijn weggelopen, voorgoed, maar hij kón niet. Hij had geen ouders meer. Zijn moeder was lang geleden gestorven en zijn vader was een „Morisco" en kortgeleden op valse beschuldigingen verbannen. En zo was Zapatillo op genade of ongenade overgeleverd aan zijn lastige baas, die van zijn recht om het knechtje als een slaaf te behandelen gretig gebruik maakte.

Daar Clara, de vrouw van de pottenbakker, zag dat haar man op het punt stond de jongen over de knie te leggen, kwam zij tussenbeide. „Hij heeft die pot toch niet opzettelijk gebroken," zei ze. Miguel stoof op. „Dat moest er nog maar bijkomen!" bulderde hij. En tegen Zapatillo: „En jij aan je werk!"

Miguel gaf de jongen een duw, zodat hij bijna over de drempel struikelde, en het scheelde maar een haar of hij was voorover in de grote bak met klei getuimeld.

„Kneden," luidde het bevel.

„Ja, baas," knikte Zapatillo. Hij was doodmoe. Hij had die dag heen en terug naar Valladolid gelopen, met een koppige ezel, die nooit bergop wou en die hij letterlijk achter zich aan naar boven moest trekken. En dat over een ruwe steenachtige weg, die met een dikke laag roestrood stof bedekt was! Hij kón niet meer. Toch moest hij aan de slag en de dikke brij net zo lang tussen de vingers kneden, tot hij geen vuiltje, geen steentje meer voelde. Als de baas, terwijl hij zijn potten draaide, ook maar één kruimeltje zand tussen zijn vingers vond, was Zapatillo nog niet gelukkig. De baas had gevoelige vingers, maar keiharde handen.

De volgende morgen werd Zapatillo op de gewone tijd wakker, dat wil zeggen, bij het eerste kraaien van de haan. In het zolderhokje, waar hij op een bos stro lag, kon hij door een gat in de muur een rode streep licht zien. Dat was de plaats, waar straks de zon boven de bergkam zou verschijnen. Er waren geen klokken in huis en daarom werd de zon als klok gebruikt: straks, zodra het bovenste randje van de zon zichtbaar zou worden, moest Zapatillo aan de draaischijf zitten. Hij moest het vak nog leren, maar toch, zo nu en dan draaide hij een heel mooie pot. De baas echter weigerde zijn be-

wondering te tonen, want hij was een beetje afgunstig en altijd bang, dat Zapatillo hem ooit zou overtroeven.

Die morgen verscheen niet de baas, maar zijn vrouw in de werkplaats. Ze kwam Zapatillo zijn bord pap brengen. Zapatillo zag onmiddellijk, dat zij geschreid had.

„De baas is weer ziek," vertelde zij, „maar deze keer is hij er heel erg aan toe. Je moet naar de stad en de dokter vragen om te komen."

„Is het dan zo erg?" vroeg Zapatillo.

„Ik geloof het wel. Hij ziet er uit. . . nu ja, alsof hij doodgaat!"

Zapatillo keek voor zich op de schijf, die hij, al trappende op de hefboom, langzaam rond liet draaien. Hij had er pas een verse mop klei op gesmeten. De baas ziek. Neen, verdrietig kon hij daarover niet zijn en al wilde hij het zichzelf niet bekennen, hij hoopte maar, dat de baas deze keer een poosje ziek zou blijven.

Hij haalde de ezel van stal, klom erop en deed de boodschap, die doña Clara hem had opgedragen. Tegen de middag keerde hij naar huis terug. Daar de dokter te paard was gekomen, was hij al weer weg toen Zapatillo thuiskwam. Miguel liet de jongen bij zich komen. De dokter had hem weliswaar het spreken verboden, maar, zoals gezegd, Miguel was eigenwijs. Zijn ziekte had hem niet vriendelijker gemaakt. Toch voelde Zapatillo zich meer op zijn gemak dan anders: de baas kon hem nu tenminste geen klappen geven.

„De dokter heeft gezegd," zei Miguel met hese stem, „dat ik de hele week moet blijven liggen. Je zult dus het werk alleen moeten doen. Doe je best. Zodra ik weer uit bed kom, zal ik je naar verdienste belonen."

Dat klonk op zichzelf heel aardig, maar Miguel had dit gezegd op een toon, die Zapatillo maar matig beviel.

Toch deed Zapatillo zijn best. Hij kneedde de klei en draaide op de draaischijf schalen en potten. De vrouw van de pottenbakker stookte de oven en bakte de potten. Ze had dit werk wel meer gedaan. Langzaam liet zij het vuur in de oven aan gloeien en stookte het daarna op, totdat er een hitte werd bereikt van achthonderd tot duizend graden. Daarna liet ze de oven langzaam afkoelen.

Het werk vlotte goed.

In de avonduren moest Zapatillo de potten en schalen glazuren. Dat deed hij met zout en zand en verschillende mineralen en nadat de potten weer in de oven waren geweest, maakte hij er met een spuitje tekeningen en figuren op in allerhande kleuren. Dat was een prettig werk, dat hij graag deed, en als de potten dan na nogmaals gebakken te zijn weer uit de oven werden gehaald, stond hij met de grootste belangstelling toe te kijken en soms juichte hij, als er eentje heel mooi gelukt was.

Na een week was de baas nog niet genezen. Hij kon nog steeds niet opstaan. Voor de derde maal werd een aderlating op hem toegepast en na afloop daarvan zei de dokter, dat Miguel nog minstens twee weken in bed zou moeten blijven. Doña Clara en Zapatillo konden zijn gemopper en gegrom in de werkplaats horen.

Zo nu en dan keek doña Clara de jongen zijdelings aan, bezorgd en onderzoekend, en ze vroeg zich af wat eraan scheelde. Hij deed zo vreemd, zo geheimzinnig de laatste dagen! Wat voerde hij in zijn schild? Soms verdween hij plotseling uit de werkplaats met het een of ander smoesje. Miguel zou dat nooit toegestaan hebben, dat wist ze, maar ze wilde het de jongen niet te lastig maken. Hij werkte toch al als een paard! Als ze er iets van zei, zou ze hem alleen maar weerspannig maken.

Zapatillo had inderdaad een geheim.

Een week geleden was er een vaas onder zijn handen vandaan gekomen, zó groot en zó mooi van vorm, als de baas er stellig nog nooit een gemaakt had. Doña Clara was op dat ogenblik juist druk in de keuken bezig en na een korte aarzeling was Zapatillo als een dief de deur uitgerend en naar de rotswand achter het huis gelopen. Daar had hij de vaas achter wat struikgewas in een holte verstopt. Het was een goede plaats, dat wist hij. De wind waaide erdoorheen, zodat de klei goed winddroog kon worden. In de daarop volgende dagen maakte Zapatillo van ieder onbewaakt ogenblik gebruik om achter de rotswand op een plaats, waar niemand hem zou kunnen zien, een kleine primitieve oven te bouwen. Hij gebruikte daar brokken steen voor die van de rotsen naar beneden waren gevallen, hechtte ze aaneen en bekleedde ze met leem. Net als in een echte oven kwamen er een stookruimte en een vuurkamer in, de laatste juist groot genoeg, dat hij de vaas, „zijn" vaas, erin kon bakken.

Snikkend viel Zapatillo voor haar op de knieën. „Ik bid u!" smeekte hij, „vertel het niet aan de baas! Hij zal mij doodslaan!"

„Waarmee kan ik de edele heren van dienst zijn?"

Hij deed alles heel stiekem. Tot doña Clara hem op zekere dag snapte. Dat gebeurde juist op het ogenblik, dat de pot na driemaal gebakken te zijn met prachtige glazuren uit de oven kwam. Plotseling stond doña Clara achter hem en het had maar een haartje gescheeld of hij had de pot van schrik uit zijn vingers laten vallen.

Snikkend viel Zapatillo voor haar op de knieën. „Ik bid u!" smeekte hij. „Vertel het niet aan de baas! Hij zal mij doodslaan!"

Doña Clara dacht er niet over de jongen te verraden. Waarom zou ze hem onnodig in de narigheid brengen? Bovendien had ze grote bewondering voor de mooie vaas, die Zapatillo gedraaid had, en ze gaf hem zelfs toestemming er nog meer in zijn eigen oventje te bakken. Tenminste als het werk er niet onder leed en hij zelf het hout bij elkaar zocht, dat hij nodig had om het vuur te stoken.

Zapatillo was dolblij en bovendien zo trots als een pauw. In de werkplaats had hij van dona Clara een eigen plank gekregen om er zijn werk op ten toon te stellen. De baas was nu al langer dan drie weken ziek en Zapatillo was alle narigheid van vroeger al vergeten. Hij werd niet meer opgejaagd en afgesnauwd en hij vond het prettig zo te leven en allerlei mooie dingen te maken. Het leek wel of het voortaan altijd zo zou blijven. Hij vroeg zich niet eens af wat er gebeuren zou, als de baas dat rijtje „eigen" vazen straks op de plank zou zien staan.

Op zekere dag gebeurde er iets, dat Zapatillo later weleens „het wonder" noemde. Zapatillo had een onderzoekende geest en zo had hij voor het glazuren van zijn vazen allerlei proeven genomen: telkens andere mengingen van metalen, andere grondsoorten en andere tijden voor het bakken. Hij had het met rood en met geel zand geprobeerd, net zoals de baas het wel deed. Maar op een keer had hij een kuil aan de oever van een beek ontdekt met een zilverwit zand, waarin metaaldeeltjes glinsterden. Bij het bakken van de vaas, die hij ermee bedekt had, kregen de vlammen een eigenaardig groenachtige gloed. En toen Zapatillo de vaas uit de oven haalde, schreeuwde hij het uit van blijdschap! Daar stond een goudglanzend kunstwerk voor hem, goud, met een blauwe en rode weerschijn erin: het leek wel of er een geheimzinnig vuur in gloeide.

Ook doña Clara was verrukt. Ze nam de vaas en snelde ermee naar Miguel om hem te laten zien. Miguel Solar echter prees zijn knechtje niet. In stilte verging hij van jaloersheid. „Zo," gromde hij, „dus de jongen verkruimelt zijn tijd. Wacht maar tot ik uit bed kom!"

Doña Clara werd nu erg boos. „Het is een schande," riep ze uit. „Je snauwt de jongen af in plaats van hem te prijzen. Zijn vaas is de mooiste, die ik ooit gezien heb!"

„Zíjn vaas. . . zíjn vaas?" bulderde Miguel. „Alles wat hier in de werkplaats gemaakt wordt, is van míj. En daarmee basta!"

„Hij heeft de vaas niet in de werkplaats gemaakt, maar in zijn eigen oven in de rotsen."

„Kan wel zijn. Maar de jongen is mijn knecht. Ik geef hem hier in huis te eten."

Na een dag of tien zat baas Miguel weer aan de draaischijf. „Kom hier," zei hij opeens tegen Zapatillo, „en vertel me hoe je dat glazuur op de vaas gemaakt hebt." Hij wees op de prachtige pot met zijn goudglans en wondermooie kleuren.

Zapatillo besloot zijn geheim niet te verraden. „Ik weet 't niet, baas," zei hij. „Het is zo maar gekomen."

„Je liegt!" brulde de baas. „Zeg het!"

Zapatillo had zich echter vast voorgenomen niets te zeggen. Hij was woedend. Al de potten, die hij zelf in zijn eigen oventje gebakken had, waren door de baas op de markt te Valladolid verkocht: behalve die ene! En bovendien werd hij nog afgesnauwd ook, omdat de mensen liever zíjn potten kochten dan die de baas gemaakt had.

Wat de goudglanzende wondervaas betrof: daarmee had Miguel Solar bijzondere plannen. Op zekere dag pakte hij de mooie vaas voorzichtig in stro, legde hem in de mand, opzij van de ezel, en klom op de rug van het dier om naar de stad te rijden. Hij verkeerde in de beste stemming en zong zelfs onder het rijden. Hij wilde de vaas aan de koningin ten geschenke geven: ze zou hem stellig tot pottenbakker aan het hof benoemen!

Aan het paleis te Valladolid gekomen hield de schildwacht hem aan. „Ik heb een geschenk voor de koningin," vertelde

Miguel Solar. De schildwacht bracht hem bij de commandant, die hem naar een kamerheer van de koningin geleidde. Deze kamerheer, don Pedro Manuel, was er speciaal mee belast geschenken voor de koningin in ontvangst te nemen. Hij nam het mandje met de vaas aan, bedankte de pottenbakker met hoffelijke woorden en zei: „Als Hare Majesteit je geschenk aanvaardt, zul je er nog wel meer van horen."

Dit besluit viel Miguel Solar wel een beetje tegen. Hij had zich voorgesteld tot de koningin te worden toegelaten, dat hij voor haar knielen zou en zij hem haar genadige glimlach zou schenken. Maar toen hij thuiskwam, verkeerde hij in de beste stemming

Er verstreek weer een week. Van de goede stemming van Miguel Solar was niet veel meer over Hij paste alle mogelijke middelen toe om Zapatillo zijn geheim te ontfutselen, maar de jongen bleef zwijgen als het graf. Naarmate de tijd verstreek, werd de baas steeds razender, omdat hij nog steeds niets van de koningin had vernomen. Zelfs geen bedankje.

Maar op een stormachtige morgen stapten twee ruiters van hun paard, vlak voor de werkplaats van de pottenbakker. Miguel zat als gewoonlijk aan de draaischijf en Zapatillo waste de klei. Miguel stond op en veegde zijn handen af, want hij had onmiddellijk gezien, dat het geen gewone klanten waren. De heren waren deftig in het zwart gekleed zoals het mode was onder de edellieden. Al buigende ging Miguel hen tegemoet en in gebogen houding bleef hij in de opening van de poort staan „Waarmee kan ik de edele heren van dienst zijn?"

Een der heren was van het paard gesprongen en enigszins verwonderd keek hij de pottenbakker aan, die er naar zijn smaak nogal sjofel uit zag.

„U bent Miguel Solar?" vroeg hij.

„Uw onderdanigste dienaar," mompelde de pottenbakker

„Welaan dan," hernam de edelman, „als u Miguel Solar bent, dan breng ik u een boodschap namens Hare Majesteit, onze zeer geëerbiedigde koningin Isabella. Hare Majesteit verwacht u morgenmiddag omtrent het derde uur."

Miguel Solar kon van ontroering geen woord uitbrengen. De edelman was al weer opgestegen toen hij nog verbaasd mompelde: „De koningin. . verwacht mij. "

Hij vergat zelfs de heren te groeten. Opeens leek het wel of hij krankzinnig was geworden. Hij rende door de werkplaats heen, wierp Zapatillo in het voorbijgaan bijna ondersteboven, liep het huis in, pakte zijn vrouw beet en danste met haar in het rond. „Clara. . . Clara. . . ik moet bij de koningin komen! Nu worden we rijk en gelukkig!"

Clara deelde zijn vreugde niet. Haar ogen stonden somber en haar voorhoofd verborg sombere gedachten. Ze vond dat Miguel een dief was. Want iemand die de roem van een ander steelt, is niets beter dan een dief: zo'n pronker met andermans veren! Ze durfde haar gedachten niet te uiten, want ze kende Miguel en ze wist, dat Miguel, als ze hem zei wat ze dacht, zijn boosheid op Zapatillo zou koelen. De jongen zou het weer moeten ontgelden!

En Zapatillo zelf hield ook zijn mond Hij zei niets

W O R D T   V E R V O L G D

De laatste eieren

SLOT PRIJSVRAAG

Hier volgt het slot van het eierenverhaal. De prijsvraag is nu gesloten, wij raden jullie dus aan de eieren in nummer 17 en 18 nog eens goed te tellen en ons daarna op te geven, hoeveel er in het *gehele* verhaal verborgen waren. Zoals wij reeds in nummer 17 hebben medegedeeld, mogen daarvoor *alleen briefkaarten* gebruikt worden. Stuur de oplossing dus *niet in een brief*. In het volgend nummer van ons blad zullen wij de oplossing van de prijsvraag opnemen. Daarna gaan wij alle inzendingen controleren en zullen wij zo spoedig mogelijk bekendmaken, aan wie het geluk van een prijs ten deel gevallen is.

Zoals jullie weten is voor onze lezers in België voor de prijsvraag een afzonderlijke regeling getroffen. Op een losse bijlage in nummer 17 van ons blad is dat reeds bekendgemaakt.

„Ik had zó gedacht," opperde oma. „Als jullie je nu eens verspreiden, dan bereiken jullie het snelst wat je wilt. De meisjes zoeken de zijkanten af; Hein en Freddie in het grasveldje. Ik wil wel een kleinigheidje verklappen. Tussen de aardbeien en de prei heb ik zelf al enkele eieren gevonden; één ervan was een beetje ingedeukt. Jullie mogen niet in het schuurtje inbreken, want er is toch niets te vinden. Op de vijver ligt weer een dun laagje ijs; daar mogen jullie niet op lopen hoor!"

Even later waren Riet en Ineke ijverig tussen de keien van het rotsperkje aan het zoeken. Toen Heintje juichend met het eerste ei voor de dag kwam, zei Freddie: „Ik heb zo'n weeïg gevoel in mijn maag. Mag ik het opeten?"

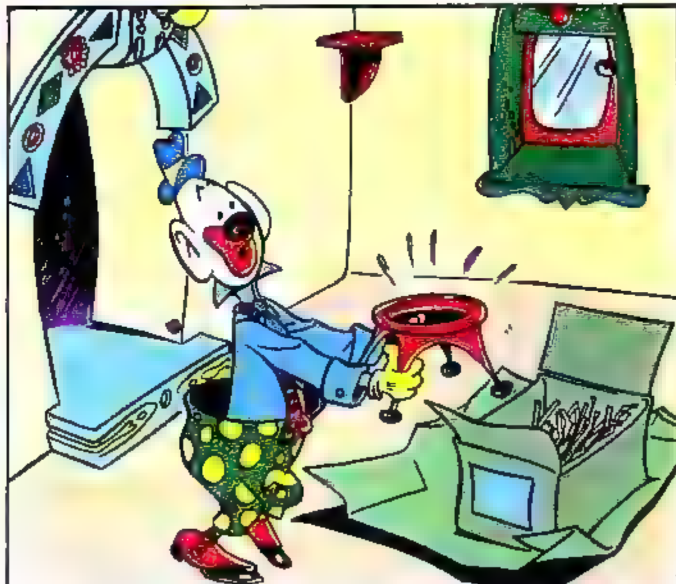
De hele verdere middag zochten ze in de tuin en eindelijk hadden ze in elk geheim holletje de verstopte eieren gevonden. De oogst was geen kleine; in het totaal raapten ze ...... paaseieren!

SPELEND

Kwink, de clown, kwam haastig aanlopen toen er bij hem werd aangebeld. ,,Gelukkig,'' riep hij uit, ,,dat zal mijn nieuwe keukenkrukje wel zijn.'' Voor de deur stond de postbode van Speelgoedland. ,,Ik heb een pakje voor u, meneer Kwink,'' zei hij.

Kwink nam het pak aan en rende ermee naar binnen. Maar toen hij het openmaakte, keek hij zeer verbaasd. Wat een raar keukenkrukje is dat, dacht hij. Iedereen kon dadelijk zien dat het geen krukje was. Maar Kwink was niet zo héél schrander.

Hoe langer Kwink ernaar keek, hoe vreemder hij het vond. Het zal wel een zeer bijzonder krukje zijn, dacht hij, tegenwoordig zie je zoveel rare meubels. Maar toen hij het op de grond zette en erop ging zitten, zakte hij erdoor.

,,Lieve help,'' riep hij, ,,ik kom er niet uit.'' Hij zat helemaal klem. ,,Help, ik zit in een krukje geklemd,'' gilde hij. Maar niemand hoorde hem en Kwink liep de straat op, waar hij Tommie ontmoette. Die wist niet wat hij zag!

SPEELGOED

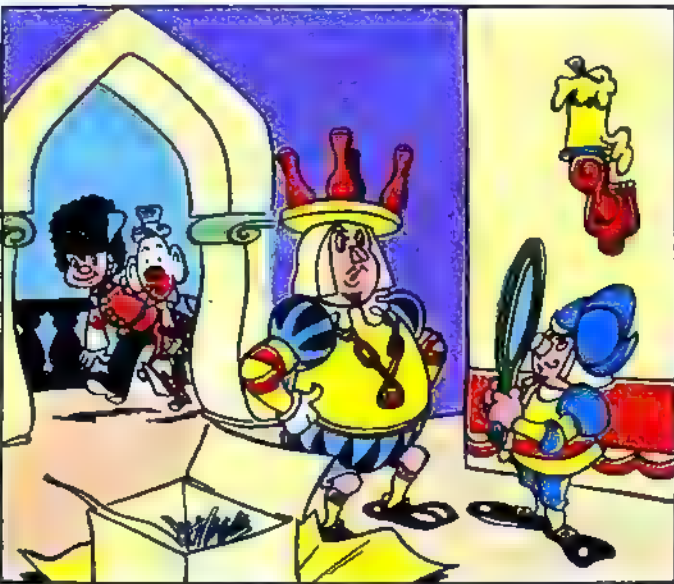

„Wil jij zittend wandelen?" lachte Tommie. „Nee," zei Kwink. „Waarom doe je het dan?" vroeg Tommie. „Ik zit vast," mopperde Kwink. Tommie had al meer gekke streken van Kwink meegemaakt en probeerde meteen hem te helpen. Hij trok en trok!

„Hartelijk bedankt," zei Kwink, toen hij eindelijk verlost was. Maar Tommie keek eens aandachtig naar het stoeltje en vroeg: „Weet je zeker dat het een krukje is, Kwink? Er zit geen zitting in." „Daarom zat ik ook zo vervelend," zei Kwink.

„Het is niet om op te zitten, maar om op je hoofd te zetten," zei Tommie. „Maar wie draagt er nu zo iets op z'n hoofd?" vroeg Kwink. „Wacht maar," zei Tommie lachend. Samen gingen ze naar het paleis, waar de koning met een krukje op z'n hoofd stond.

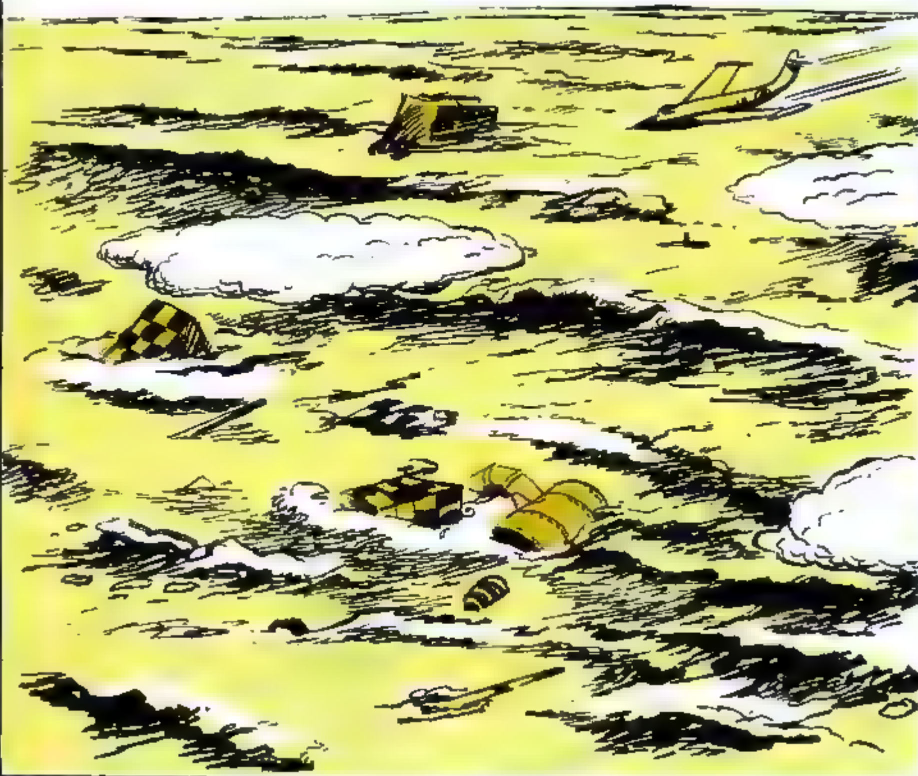
„De pakjes zijn verwisseld, majesteit," legde Tommie uit. „Kwink heeft uw nieuwe kroon gekregen en u zijn keukenkrukje." De koning was nu opgelucht. Samen dronken ze toen thee, de koning met zijn nieuwe kroon op en Kwink op zijn nieuwe keukenkruk.

Captain JOKER

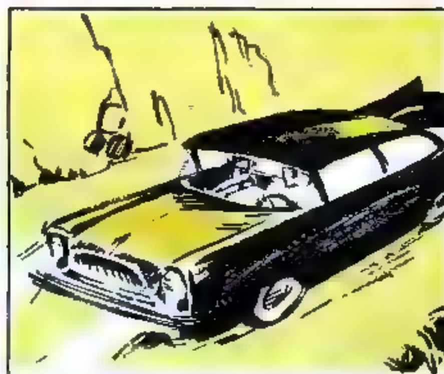
LANGE TIJD TUURDE JOKER DOOR DE TELESCOOP EN BESTUDEERDE NAUWKEURIG DE EIGENAARDIGE STIPPEN, WELKE HIJ RONDOM DE MAAN ZAG BEWEGEN. HIJ VERMOEDDE VAAG WAT DIT MOEST BETEKENEN, DENKEND AAN WAT HIJ INDERTIJD OP DE RAKETBASIS HAD GEHOORD EN GEZIEN

ZIJN VERMOEDENS WAREN JUIST, WANT OP HETZELFDE OGENBLIK ZAG EEN VAN DE VLIEGERS DIE TER ONDERZOEK WAREN OPGESTEGEN, DAT DE RAKETBASIS VERNIELD WAS. MEN HAD DAARMEDE NATUURLIJK WILLEN VOORKOMEN, DAT VREEMDEN DE GEHEIMEN VAN DE BASIS ZOUDEN ACHTERHALEN.

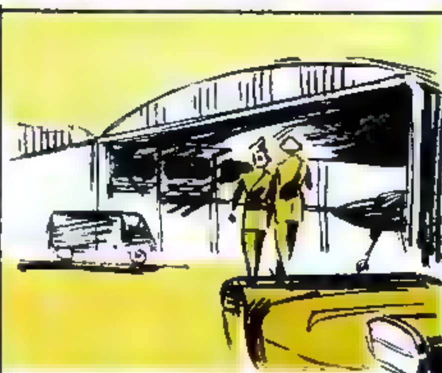

DE VLIEGER MELDDE HET TELEFONISCH AAN DE COMMANDANT.

MET JOKER REED DEZE DAARNA TERUG VAN DE STERRENWACHT NAAR DE BASIS VAN DE STRAALJAGERS

TEGELIJK MET HEN STOPTE DAAR EEN ANDERE AUTO.

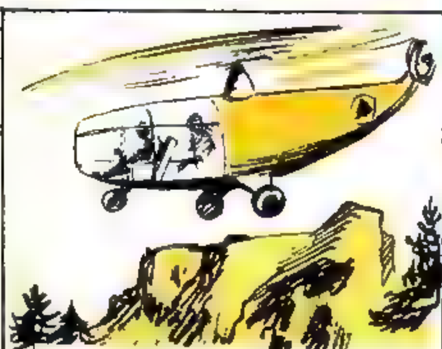
ER STAPTE EEN PILOOT UIT DIE ZIJN LINKERARM IN EEN DRAAGBAND HAD. HIJ MELDDE DAT ZIJN TOESTEL TIJDENS HET ZOEKEN NAAR DE RAKETBASIS ZICH PLOTSELING ZO VREEMD HAD GEDRAGEN, DAT HIJ ER GEEN VERKLARING VOOR KON VINDEN.

„EERST LEEK HET," VERTELDE HIJ, „ALSOF DE BRANDSTOFTOEVOER TOT DE STRAALMOTOREN EENSKLAPS WERD GESTREMD. MAAR DAARNA BEGONNEN DE MOTOREN HARDER DAN OOIT TE BRULLEN EN KREEG DE JAGER EEN ONGEKENDE SNELHEID.

IK HAD HET TOESTEL NIET LANGER ONDER CONTROLE. HET LUISTERDE NIET MEER NAAR HET ROER. IK STEEG HOGER EN HOGER, MAAR PLOTSELING BEGON HET TOESTEL BIJNA LOODRECHT TE DALEN. IK MOEST TOEN WEL VAN MIJN SCHIETSTOEL GEBRUIK MAKEN.

DAT IS MIJN REDDING GEWEEST, WANT HET TOESTEL BLEEF ALS EEN BLOK VALLEN; IK HEB NOG GEZIEN DAT HET TEGEN DE ROTSEN TE PLETTER IS GESLAGEN.

IK HEB GEEN FLAUW IDEE WAT ER EIGENLIJK GEBEURD IS."

DE COMMANDANT EN JOKER VERTROKKEN MET EEN HELIKOPTER ONMIDDELLIJK NAAR HET VERNIELDE VLIEGTUIG.

DE PILOOT WIST WAAR ZIJN TOESTEL WAS NEERGESTORT. ZIJ KONDEN HET WRAK DUS ZONDER MOEITE VINDEN. DE VLIEGER HAD IETS GEZEGD OVER DE BRANDSTOFTOEVOER EN DAAROM STELDEN BEIDEN HET EERST EEN ONDERZOEK DAARNAAR IN.
JOKERS AANDACHT WERD GETROKKEN DOOR EEN STUK EIGENAARDIG VERBOGEN LEIDING.

AVONTUUR IN MEXICO

VALERIE KEEK ZILVERMASKER NIEUWSGIERIG EN VERBAASD AAN.

WAT WAT GA JE DOEN?

IK WIL ONZE BELEGERAARS HIER VANDAAN LOKKEN. DAN KUNT U ONGEMERKT WEGKOMEN.

IK BEGRIJP NIET HOE WIJ HIER WEG KUNNEN KOMEN.

VERTROUW MAAR OP MIJ, SEÑORITA.

ZO GAUW LOPEZ EN ZIJN MANNEN WEG ZIJN, MOET U NAAR HUIS RIJDEN EN DE GEVEDERDE SLANG OPZOEKEN. DAN PAS KUNNEN WE HUN PLANNEN DWARSBOMEN.

INTUSSEN REDEN LOPEZ EN ZIJN VRIENDEN RUSTIG OP HET BEELD TOE

ZILVERMASKER IS ER NU BIJ

ALS HIJ EENMAAL OPGEBORGEN IS, HEBBEN WE DE BOERDERIJ MAAR VOOR HET NEMEN

PLOTSELING

KIJK EENS OP DE SCHOUDER VAN HET BEELD!

WAT LOPEZ ZAG

GOEDEMIDDAG, HEREN. IK VREES DAT U ME NIET ZO GEMAKKELIJK IN HANDEN KRIJGT

HIJ ZAL WEL MERKEN DAT WE HEM TOCH KRIJGEN!

BINNEN IN HET BEELD INTUSSEN

WAT EEN MOED! TOCH LUKT HET HEM NOOIT TE ONTSNAPPEN!

ZILVERMASKER ROLDE ZIJN LASSO AF

DE LUS KRONKELDE KEURIG OM EEN AFGEKNOTTE BOOMTAK.

DE VEILIGHEID VAN SEÑORITA VALERIE HANGT VAN MIJ AF EN HET LOT VAN HAAR OOM OOK. IK MOET ONTSNAPPEN!

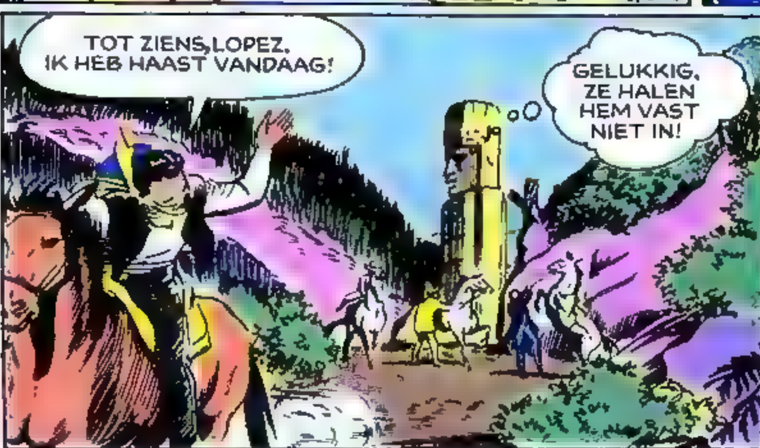

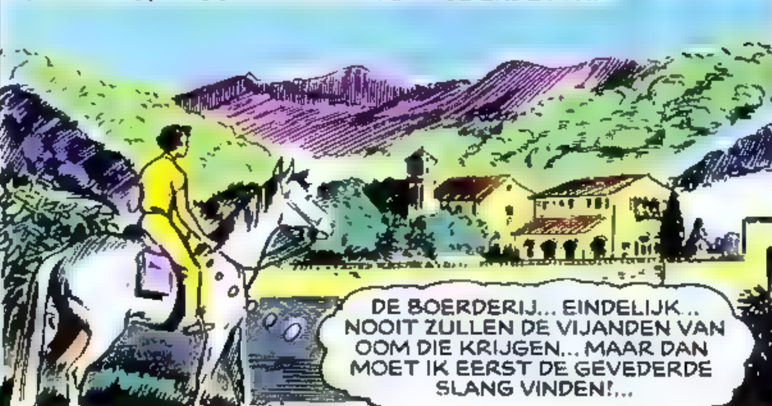

EVEN LATER REED VALERIE NAAR DE BOERDERIJ VAN HAAR OOM TERUG. ONDERWEG BEDACHT ZE WAT ZILVERMASKER HAAR VERTELD HAD OVER DE GEVEDERDE SLANG. DAARDOOR ALLEEN KON ZE DE VIJANDEN VAN HAAR OOM VERSLAAN.

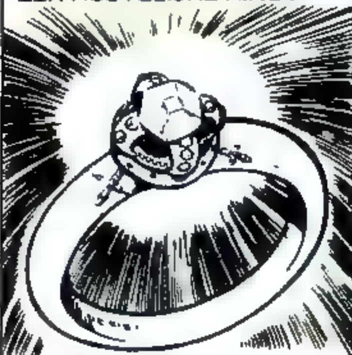

WAT WAS HET GEHEIM VAN DIE GEVEDERDE SLANG?

EN WAAR KON ZE HEM VINDEN?

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

PRINSES ANITA WIST NIETS VAN HET SNODE PLAN. ZIJ HAD DE RING AL GEZIEN, TOEN ZE IN HAAR VERMOMMING ALS BOERENMEISJE WEGENS EEN KAPOTTE SCHOEN MOCHT MEERIJDEN MET DE JUWELIER, DIE DE RING GING AFLEVEREN AAN PRINS ERIK.

DE OUDE MAN STAPTE IN DE KOETS EN ZOU NET WEGRIJDEN, TOEN
WACHT, WACHT! IK WENS DE JUWELIER TE SPREKEN.
HET IS DE PRINSES ZELF!

GLIMLACHEND LIEP ANITA OP DE JUWELIER TOE
IK HEB GEHOORD, DAT U MET EEN SPECIALE BOODSCHAP UIT HILVANIA BENT GEKOMEN. WILT U ALS AANDENKEN AAN UW REIS DEZE ARMBAND VAN MIJ AANNEMEN?
MAAR, HOOGHEID, IK

SPRAKELOOS VAN VERBAZING BEKEEK DE JUWELIER DE KOSTBARE ARMBAND VAN DE PRINSES.

MAAR, HOOGHEID, DAT IS TOCH
DE VRIENDENDIENST DIE U AAN EEN MIJNER ONDERDANEN HEBT BEWEZEN, IS MIJ TER ORE GEKOMEN. IK DANK U ZEER!

VERBAASD EN ONTROERD STAARDE DE JUWELIER DE PRINSES NA.
WAT EEN LIEFTALLIGE VERSCHIJNING. MET DIE ARMBAND ZIJN ALLE SCHULDEN VAN PRINS ERIK RUIM BETAALD!

MAAR ANITA'S GLIMLACH WAS VERDWENEN, TOEN ZE HET PALEIS BINNENLIEP.
EERST EEN HARTIG WOORDJE MET ERIK!

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

XII KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging; Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano die nu op een boerderij werkt. Daar komt de politie Anne en Peter zoeken. Ze slagen erin te ontsnappen en gaan terug naar Castelforte; de roversbende is daar in de buurt, zij hopen er daarom de gestolen handschoenen te vinden.*

Een goed idee," zei Anne. Ze sprong op en begon de kleine tempel te bekijken. Je kon wel zien dat dit tuinhuis het laatst gebruikt was als schuur. Allerlei tuingereedschap, zoals schoppen, harken en schoffels, hing aan de muur en op planken zag ze spijkerkisten en hamers. In een hoek van het gebouwtje vond ze een kist vol flessen. In een ervan zat nog iets en toen Anne de kurk eraf haalde en eraan rook, bleek het paraffine te zijn.

„Weet je, Peter," zei ze, „als we iets te koken hadden, zou ik dat hiermee kunnen doen — als ik maar een pan had. . "

Peter lachte. „Jij bent me ook een grapjas," grinnikte hij. Ze ontdekten nog meer. Langs een van de muren lag een kano ondersteboven gekeerd Die boot hadden ze vroeger zeker gebruikt op de vijver. Anne verrekte bijna haar nek om de naam van de boot te lezen: *Arethusa*.

„Wat jammer dat de vijver droog ligt. Anders hadden we een boottochtje kunnen maken. Er zijn ook nog peddels, zie je dat?"

„Ja," zei Peter gapend, „dan hadden we misschien een vis gevangen en dan had jij die kunnen bakken. Maar wat hebben we aan al die dromerijen? Kom! Laten we iets doen, zolang we er nog sterk genoeg voor zijn."

„Er staat ook een kan olijfolie," zei Anne. „Daar kun je reusachtig goed in bakken. Of ik zou er sla mee kunnen klaarmaken."

„Ja zeker," zei Peter geduldig. „Als je sla gehad had!"

„Er zijn heel veel soorten sla," antwoordde Anne. En die woorden brachten haar op een idee, maar daar zei ze niets over. „Laten we in ieder geval die leren tas meenemen," vond ze. „We kunnen die toch niet teruggeven; waarom zouden we hem dan niet gebruiken?"

Toen ze langs de grote vijver slenterden, zagen ze pas goed, hoe volkomen uitgedroogd die was. De bron had kennelijk opgehouden te vloeien of was overwoekerd door onkruid. De planten, die vroeger in het water hadden gegroeid, waren allemaal verdord en dood en lagen in gele of witte hopen bijeen. Ze stonken niet, ze waren alleen verdroogd. Dat was een goed teken, want het betekende dat Peter en Anne geen last meer zouden hebben van een vieze lucht of van muggen. Waar geen planten hadden

gegroeid, was de modder totaal uitgedroogd en in de harde oppervlakte zag je overal grote scheuren en barsten

Anne en Peter volgden een verborgen paadje om bij het huis te komen. Het pad was ook al overwoekerd door planten en onkruid en op sommige plaatsen bijna niet meer te zien. Een paar maal dwaalden ze ervan af, maar de ondoordringbaarheid van het struikgewas waarschuwde hen dan bijtijds

Op een van die dwaaltochten struikelde Peter. Tot hun verbazing klonk er een luid gekakel tussen de struiken en de bomen en een geschrokken kip schoot voor hun ogen weg.

„Wacht eens," zei Anne. „Als er een kip is, kan er ook wel een ei zijn."

Ze knielden beiden neer en zochten de grond af. Ja, hoor, er lagen zelfs verscheidene eieren en Anne en Peter konden met een goudschat niet blijer geweest zijn dan met deze eitjes! Vreselijk voorzichtig legden ze hun vondst in de tas tussen wat zachte bladeren. Het grootste ei had de kip zeker net gelegd, want het was nog warm

„Het lijkt wel een ei met een dubbele dooier," zei Anne

„Ik denk dat de kip hierop gezeten heeft om het uit te broeden," antwoordde Peter

Daarna vervolgden ze hun speurtocht naar het oude huis. Toen ze tenslotte op de laan vlak bij het huis kwamen, waren ze erg verbaasd te ontdekken, dat de voorgevel van Castelforte er niet erg beschadigd uitzag. Aan één kant was een stuk van het dak weg en ook de meeste ramen De voordeur, die het eerst in brand was gestoken, lag als een hoop verkoold hout boven aan de stenen trap Anne en Peter gingen door het gat van de deur het huis binnen. Toen ze in de betegelde marmeren hal stonden, zagen ze dat de trap naar boven totaal verbrand was

„Maar er is nog een andere trap," zei Peter. „Weet je wel, die stenen, waarover we ontvlucht zijn."

„Laten we maar niet naar boven gaan," zei Anne. Ze wilde er nog bij zeggen: „omdat het te gevaarlijk is", maar ze wist dat Peter dán juist wel zou gaan en daarom zei ze: „We hebben daar geen tijd voor. Laten we proberen of we de voorraadkamers kunnen vinden."

Ze vonden echter nergens voedsel, wel een koekepan en een soort petroleumkacheltje En ook nog een klont zout op een plank. Wat een armoedige vangst! Diep teleurgesteld verlieten ze het grote huis, maar wat een opluchting was het, toen ze in een verwilderde moestuin nog wat uien en grote tomaten vonden. En ze konden hun ogen bijna niet geloven, toen ze een eindje verderop wat perzikbomen ontdekten, waarvan er één grote, rijpe perziken had. Dolgelukkig gingen ze met een volle leren tas terug naar hun „huisje".

„Zullen we ons tijdelijk verblijf maar een naam geven?" vroeg Peter. „Als we het eens „Ons toevluchtsoord" noemden! Als ik wat verf kan vinden, zal ik die naam er buiten op schilderen." Hij snuffelde in de verschillende potjes en blikken die er stonden, en vond een soort zwarte, stroperige teer. „Daar kan ik het wel mee doen."

„Hè, Peter," zei Anne ongeduldig, „help me nu eens om die kachel aan te maken, ik heb wel een vlammetje, maar dat is nog niet groot genoeg."

Het lukte Peter om de petroleumkachel beter aan het branden te krijgen, en daarna begon Anne te koken. De lucht van de gebakken uien en tomaten en eieren was meer dan verrukkelijk! Een koning kon niet méér genieten van het kostbaarste maal dan de kinderen van deze eenvoudige dingen. De perziken aten ze toe en daarna waren ze zó innig tevreden en. . . zó slaperig dat ze binnen een paar minuten in slaap vielen. . .

De volgende ochtend, toen ze volkomen uitgerust wakker werden, kwamen ze tot de ontdekking dat ze eens nodig op zoek moesten naar water, want zonder water kon je niet veel beginnen.

„Laten we de bron zien te vinden," stelde Peter voor

„Welke bron?"

„De bron die vroeger de vijver van water voorzag!"

„Als je maar weet, dat wij absoluut geen water drinken dat uit die vijver komt, hoor!"

„Maar bronwater is altijd zuiver!" protesteerde Peter.

„Niet waar. Het komt toch eerst in aanraking met al dat vieze onkruid."

„Je kunt het water toch koken?"

„Waarin dan?"

„In de koekepan natuurlijk "

„Nee, dat kan ik niet," zei Anne

„Toch ga ik op onderzoek uit," mompelde Peter. „Misschien zijn er nog wel andere bronnen."

Anne had niet zoveel zin om mee te gaan. Ze ruimde het „huisje" zo netjes mogelijk op, net alsof ze thuis in haar eigen kamer was, maar de etenslucht van gisteren was nog niet

Toen hoorden ze een vrouw de tempel binnenstappen.

verdwenen. Anne vond dat niet zo erg, ze kreeg warempel alweer slaap en met haar dorst viel het nogal mee, zodat ze zich het allerliefst weer had uitgestrekt om nog een klein tukje te doen

„Laten we nog even gaan slapen," zei ze

„Ga jij maar weer slapen," zei Peter. „Ik ga op zoek naar water Hoe eerder we dat vinden, hoe beter Zo iets moet je niet tot de laatste minuut uitstellen, als je al bijna sterft van de dorst. Daar zijn wel mensen gek van geworden, wist je dat?"

„Stil eens!" zei Anne. „Ik hoor stemmen, geloof ik "

„Je bent mal!" antwoordde Peter „Jij verbeeldt je van alles! Ik geloof dat je nu al last krijgt van de dorst."

„Stil eens!" fluisterde Anne weer

Beiden luisterden ze nu en Anne had gelijk, er klonken stemmen, vrouwenstemmen, en het geluid kwam steeds naderbij

„Vlug," fluisterde Anne, „we moeten ons onder de kano verstoppen."

Ze hadden nog net tijd om onder de boot te kruipen, toen hoorden ze een vrouw de tempel binnenstappen Ze snoof eens.

„Iemand heeft hier iets gebakken! Ik ruik de uielucht!"

Het was... signora Colombo van het winkeltje in Catania. Achter haar liep Maria, haar dochter, die getrouwd was met de leider van de bandieten, Guido.

„Ik denk dat die familie uit het dorpje hier geweest is, de Porto's, bedoel ik. Grootmoeder zegt, dat ze hier altijd naar toe gaan om te zien of ze nog iets in het oude huis kunnen vinden. Het is een echte dievenbende!"

„Dat kan wel," zei haar moeder, „maar dan begrijp ik niet, waarom ze ook niet al het gereedschap dat hier hangt, meegepikt hebben. Ik ken die Porto's beter dan jij. Ze zouden álles meenemen, geloof dat maar."

„Dan moet hier een spook geweest zijn," zei Maria

„Onzin! Spoken kunnen niet bakken en eten," zei signora Colombo nijdig. „Je grootmoeder heeft je altijd veel te veel verhaaltjes op de mouw gespeld en het is een schande dat je al die dingen nu nóg gelooft op jouw leeftijd Je hebt een zoon van negen jaar, nota bene, hoe bang maak je díé dan niet?"

„Het is geen onzin!" riep Maria huilerig uit. „Ik geloof vast en zeker dat er spoken bestaan "

De beide vrouwen zaten nu boven op de omgekeerde kano tot grote benauwdheid van Anne en Peter. „Ik vertel u, dat er echt spoken zijn op Castelforte. Ik heb Guido nog zó gezegd dat hij die avond niet naar het huis moest gaan. Hij ging toch en wat gebeurde er? Ze hadden alleen maar pech Guido zit nu in de gevangenis en Eduardo Rossi heeft geen werk meer."

„Heeft de gravin hem dan ontslagen?"

„Ja. Ik heb het gistermorgen van Guido gehoord. De gravin haatte Eduardo. Ze zei dat ie een schurk en een bedrieger was en dat hij helemaal geen butler was Eduardo zei tegen haar: „Maar, gravin, ik was de enige bediende, die het vertrouwen van uw zoon bezat" De gravin zei toen: „Je hebt hem verraden. Ga weg. Ik kan je niet meer zien." Ja, dat zei ze, net alsof ze goede ogen had en hem nog kon zien. Dat zo'n oude, blinde dame nog zulke lelijke dingen kan zeggen! Eduardo was heel erg beledigd, zei Guido. Guido voelde zich ook beledigd. Hij denkt dat de gravin weet dat Eduardo zijn neef is. Ze moet ook weten dat Guido in de gevangenis zit. Het stond allemaal in de krant, van de brand en van Guido die gepakt werd. Iemand heeft het haar natuurlijk verteld. De gravin zei nog tegen Eduardo: „Jij, Rossi, jij bent de grootste schurk." "

„Ik weet het, ik weet het," antwoordde signora Colombo. „Ik heb het allemaal al lang van je gehoord, Maria. Je hoeft het me heus niet nog eens te vertellen. Het voornaamste is dat..."

„U hebt een brief van mijn kleine Luigi gehad," viel Maria haar in de rede. „Mijn kleine lieveling! Wat schreef hij? Geef mij die brief eens!"

„Hij heeft het heel erg naar zijn zin in Potenza," zei signora Colombo.

„Maar hij wil natuurlijk terugkomen," riep Maria. „Hij wil zijn moeder toch terugzien? Het is al veertien dagen geleden dat ik hem heb gezien!" Toen begon ze te huilen. De kano trilde een beetje onder haar gewicht toen ze eens diep zuchtte en nog eens heftig nasnikte.

„Hij wil helemaal niet terugkomen," zei signora Colombo. „Maria, jij bent een dwaas. Beheers je toch een beetje! Luigi kán nog niet en mág nog niet terugkomen. De politie zou hem zó oppakken als getuige en hij zou natuurlijk zeggen dat hij de Engelse kinderen zelf in de winkel geholpen heeft. Hij spreekt natuurlijk de waarheid, hij weet niet beter. Hij zou vertellen dat de kinderen het parelsnoer echt gekocht hebben, en dan is alles voor mij verloren."

„Hij is een goeie jongen," zei Maria met een door tranen verstikte stem, „ik snak naar de dag dat ik hem weer zal zien, en zijn vader natuurlijk

„Op de dag dat het gebeurde kwam de inspecteur van politie, Zoppi, in mijn winkel."

ook," voegde zij er haastig aan toe

„Hij kán nog niet terugkomen, dat zei ik je toch al," zei signora Colombo ongeduldig. „Op de dag dat het allemaal gebeurde, kwam de inspecteur van politie, Zoppi, in mijn winkel. Hij wilde een paarlen speld voor zijn vrouw kopen, zei hij Toen vroeg hij of hij Luigi kon spreken. Ik vertelde hem dat Luigi weg was en logeerde bij familieleden op een boerderij vlak bij Potenza. Dat móést ik wel zeggen Natuurlijk zullen je oom en tante de kleine jongen heus wel verstoppen, als ze merken dat de politie hem zoekt Dat is nu allemaal een week geleden en inspecteur Zoppi is niet teruggekomen om me te ondervragen. Ik denk dat hij het zaakje opgegeven heeft, en over een paar dagen kunnen we ons, wat dát betreft, helemaal gerust voelen. Zeg, heeft Guido je die handschoenen gegeven?"

Er klonk geritsel van papier

„Ja, moeder," zei Maria gedwee „Guido heeft ze me gegeven. Eduardo heeft ze direct naar hem toegebracht Guido zei dat ik ze weer aan u moest geven, want u wist wat u ermee moest doen. Alsjeblieft." Weer was het geritsel van papier te horen toen Maria de handschoenen aan haar moeder gaf. Signora Colombo verborg ze onder haar kleren

„Hè, hè, ik ben blij dat ik ze kwijt ben," zuchtte Maria. „En Guido was ook blij toen hij ze aan mij kon geven. Hij zei dat hij tot minstens tien jaar gevangenisstraf veroordeeld zou worden als ze de handschoenen bij hem vonden, daar zou de gravin de Caro wel voor zorgen. De Caro's hebben nog veel macht, zei Guido, en ik geloof dat hij gelijk heeft," klaagde Maria. „Ik begrijp niet waarom ze zo'n drukte maken over die handschoenen Wie heeft er nu nog wat aan een paar handschoenen, die zó klein zijn dat zelfs de gravin ze niet kan dragen en die meer dan honderd jaar oud zijn? Als je probeert ze aan te trekken, vallen ze natuurlijk uit elkaar, zó versleten zijn ze."

Hoofdschuddend keek signora Colombo haar dochter aan. „Maria, Maria," zuchtte ze, „ik begrijp niet, dat ik zó'n ontzettend domme dochter als jij gekregen heb Je vader had zijn streken, maar hij was niet dom en ik ben het ook niet. Begrijp je dan niet dat die handschoenen niet meer gedragen worden? Ze zijn zó kostbaar dat ze in een museum thuishoren."

Maria lachte

„Handschoenen? In een museum? Wie is er nu zo gek om geld uit te geven om een paar oude, waardeloze handschoenen in een museum te zien?"

„Alle Amerikanen zijn zo gek," zei signora Colombo; „gekker nog dan de Engelsen, en rijker. Eduardo zegt dat we minstens drieduizend dollar voor de handschoenen krijgen."

„Maar je loopt zoveel gevaar," zei Maria

„Er is geen gevaar aan verbonden, nu niet meer," antwoordde haar moeder. „De politie houdt de winkel niet langer in de gaten. In het begin zou het wel gevaarlijk voor me geweest zijn, omdat ze toen de winkel weleens onderzocht zouden kunnen hebben Daarom heeft Eduardo de handschoenen ook eerst bewaard en ze aan Guido gegeven. Guido gaf ze weer aan jou en nu heb ik ze. Binnen een paar dagen krijg ik in de winkel bezoek van een man, die ik kan herkennen aan een bepaald teken. Hij zal me namelijk aanspreken als signora Colombo en daarna de eerste regels van het liedje: „Vola, Colomba" fluiten. Daarna zal ik hem het pakje geven en hij geeft me het geld, een eerste gedeelte van tienduizend lire

Hij neemt de handschoenen mee naar Messina en daar zal hij ze verkopen aan een rijke Amerikaan die daar met zijn jacht in de haven ligt Die Amerikaan weet niet, dat de handschoenen gestolen zijn Niemand kan ons dus verraden "

Terwijl signora Colombo dit allemaal vertelde, kreeg Peter geweldige kramp in zijn rechtervoet door de ongelukkige houding waarin hij lag Hij kon het niet meer uithouden, hoe hij ook zijn best deed. Zachtjes en heel voorzichtig probeerde hij met zijn hand bij zijn voet te komen en helemaal per ongeluk stootte hij daarbij met zijn elleboog tegen de houten kanowand aan.

Maria vloog overeind

„Lieve help! Wat was dat?" riep ze uit

En die slimme Peter wist onmiddellijk waaraan Maria dacht. Aan spoken! Hij tikte nog eens driemaal met zijn vuist tegen de kano.

„Spoken!" schreeuwde Maria en ze rende naar de uitgang van de tempel. Haar moeder liep al even hard en even daarna weerklonk het geluid van dravende ezelshoeven. Toen kropen Peter en Anne heet en stoffig en dorstig onder de kano uit

Ze lagen bijna dubbel van het lachen. „Vola, Colomba," kon Anne nog uitbrengen. „Vlieg weg, duif!" Ze konden wel brullen van plezier, maar dat durfden ze niet Stel je voor, dat die vrouwen terugkwamen! Peter gluurde naar buiten, maar hij zag helemaal niemand. Ze waren weer alleen

„Het is toch weleens nuttig om spook te zijn," beweerde Anne, „als je geen ongewenste bezoekers wilt hebben bijvoorbeeld!"

„Spoken!" schreeuwde Maria en ze rende naar de uitgang van de tempel.

DERTIENDE HOOFDSTUK

Het geheim van de ring

Toen ze heel zeker wisten, dat Maria en haar moeder uit het oog verdwenen waren, zei Peter: „En wat je nu ook nog verder wilt, we moeten nu het allereerst op water uit "

„Goed," zei Anne gedwee. Ze kreeg nu onderhand ook vreselijke dorst

„Ik ga op zoek naar een bron."

„Waar wil je die zoeken?"

„In de vijver," antwoordde Peter, „daar móét er eentje zijn. Misschien is hij overwoekerd door onkruid, maar in elk geval moet er een watertoevoer zijn. Ik ga alles grondig onderzoeken. Als we helemaal naar de rivier moeten om water te vinden, is dat geen pretje en die ene brandweerman zei toen al, dat de rivier ook bijna uitgedroogd was "

„Goed," vond Anne, „ik ga met je mee. Laten we wat kannen of blikken meenemen om er water in te doen, áls we dat tenminste vinden. Maar dan moeten we eerst naar het huis om iets te vinden, dat schoon is, want hier is alleen de koekepan nog een beetje helder "

Zo togen ze op pad. Even later stonden ze aan de rand van de vijver en keken naar de troosteloze, droge woestenij, die ééns een fraaie vijver geweest moest zijn.

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

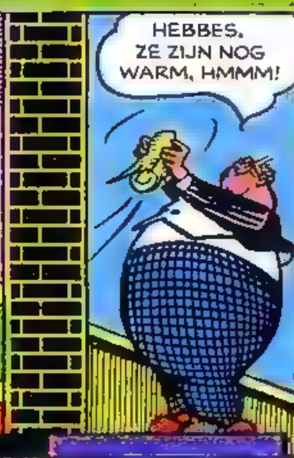

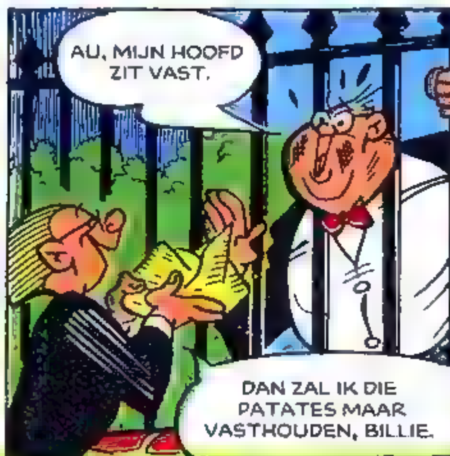

Uit het leven van keizer Napoleon I

Er wordt verteld, dat Napoleon tijdens de veldtocht naar Rusland eens te midden van zijn soldaten in gedachten verdiept te paard over een landweg reed. Een fikse windstoot blies hem zijn driesteek van het hoofd.

Een soldaat sprong toe en reikte de keizer het hoofddeksel aan. Napoleon zag niet om of op. Hij dacht, dat zijn adjudant hem die dienst bewees, en zei: „Dank je, kapitein."

De soldaat had een scherp gehoor en hij dacht snel na.

„Bij welk regiment, sire?" vroeg hij toen.

Verrast door deze vraag keek de keizer nu de man aan. Hij merkte, hoe hij zich vergist had, begon te glimlachen en zei:

„Bij de lijfwacht. Officieren, die het goede ogenblik weten te benutten, kan ik altijd gebruiken."

Bij een inspectie in een kamp wenkte Napoleon in de duisternis een van de officieren:

„U heet?"

„Dubois, Majesteit."

„Kolonel?"

„Neen, Majesteit, kapitein. Maar," zo voegde Dubois er vrijmoedig aan toe, „ik ben uit het hout gesneden, waarvan men kolonels maakt!"

„Best, kapitein Dubois. Zodra ik een houten kolonel nodig heb, zult u de eerste zijn!"

De vijfde januari 1791 schaatsten in Quesonne, een stad in Midden Frankrijk, vijf officieren op een diepe gracht bij de wallen. Toen het zes uur sloeg, riep een van hen, een jongere artillerieluitenant:

„Zes uur al! Ik moet gaan eten!"

„Och, blijf nog wat hier!" zeiden zijn kameraden.

„Neen, ik heb honger!"

De anderen reden verder. Plotseling brak het ijs en ze verdronken alle vier.

De vijfde, die de honger naar huis had gedreven, was de jonge Bonaparte, de latere keizer Napoleon I.

CARLO
MUNTINCK

De uitvinding van professor Warren

Wat professor Warren en dr. Mason precies in het laboratorium deden, had Ted nog niet helemaal begrepen, maar zoveel wist hij er wel van, dat ze met de een of andere uitvinding op het gebied van motorbrandstof bezig waren.

Als het experiment slaagde, zou de wereld ervan opkijken, had dr. Mason hem eens verteld. Niet alleen zouden de vliegtuigen met de nieuwe brandstof veel sneller gaan, maar bovendien was deze brandstof veel goedkoper dan alle andere.

En het zóú lukken, daar was Ted van overtuigd. Nog geen week geleden had professor Warren hem vergenoegd op zijn schouder geklopt. „We gaan de goeie kant uit, jong," had hij gezegd. „Als het een beetje wil, komt de zaak nog deze maand voor elkaar."

Wanneer professor Warren zo iets zei, kon je er gerust van op aan dat het zo was. Tjonge, het zou hem benieuwen.

Ted hield de soldeerbout boven de gasvlam tot hij roodgloeiend was, nam in zijn andere hand een staaf soldeer en wilde net beginnen toen de bel ging.

Hij ging naar voren. Er stond een net geklede man op de stoep, die beleefd zijn hoed afnam.

„Ben ik hier bij professor Warren? Mijn naam is Rodgers. Ik kom van de gemeentelijke brandinspectie en ik wilde graag het huis even controleren."

„Een ogenblikje, meneer," zei Ted. Hij ging naar de kamer van de professor en vertelde hem welk bezoek er was.

„O, juist," zei professor Warren, „de brandinspectie. Leid jij hem maar even rond, Ted."

Ted haalde de bezoeker op en toonde hem de verschillende vertrekken. Toen ze in het laboratorium kwamen, keek inspecteur Rodgers met ontzag naar de instrumenten, die op de tafels stonden opgesteld.

„Een ingewikkelde boel, hè?" zei hij. „Wat is dat, daar in de hoek? O, een brandkast. Daar bewaart de professor zeker z'n hoge hoed in?"

Ted grinnikte. „Die heeft ie niet eens. Alleen maar papieren zitten er in dat ding."

De bezoeker knikte. „Ah, wacht, daar hebben we de schoorsteen."

Hij haalde een lantaarn uit zijn zak, kroop in de schouw en liet het licht in de afvoer schijnen.

„Mm," zei hij, „dat ziet er niet zo best uit, vriend. Branden jullie hier 's winters een kachel?"

„Ja, meneer," zei Ted. „Zo'n grote ouderwetse. Hij staat op het ogenblik boven."

Inspecteur Rodgers knikte. „Nou, dan mag professor Warren van geluk spreken dat hij nog nooit brand heeft gehad. De boel is zo gammel als wat, daarbinnen. Weet je wat, jongeman, breng me maar even naar de professor, dan zal ik hem vragen of hij het goed vindt dat ik een van mijn mannen stuur. Dan weten we tenminste zeker dat het goed gebeurt."

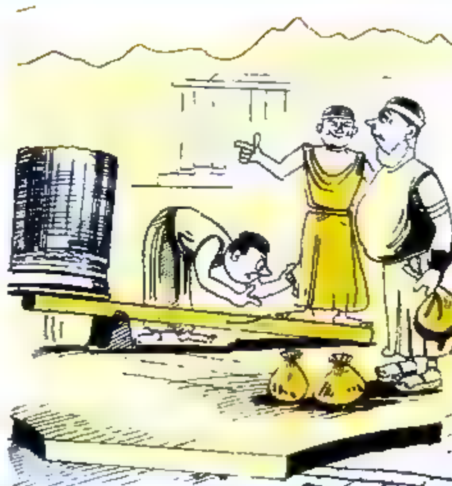
De volgende morgen verscheen Bob Davis. Hij had een grote tas met gereedschappen bij zich en toen Ted hem gewezen had, waar hij moest zijn, was hij al spoedig druk bezig.

Toen hij zowat een uur gewerkt had, kwam hij Ted opzoeken.

WAARD OM TE WETEN

WINST DOOR WETENSCHAP

Dat wetenschap ook geld kan opbrengen, bewijst de ondervinding van Archimedes, die van 287-212 vóór Christus leefde en eens een vreemde weddenschap aanging. Hij wedde met twee van zijn medeburgers in Syracuse dat hij het voetstuk van een zuil zonder moeite omhoog kon krijgen. De twee namen de weddenschap graag aan, omdat ze dachten, dat zij zouden winnen. Maar groot was hun teleurstelling, toen Archimedes

met een eenvoudige hefboom het zware stuk steen inderdaad zonder moeite omhoog kreeg. Archimedes had de weddenschap gewonnen door zijn wetenschap, zijn kennis van de leer van de hefbomen. De prijs, drie buidels met zilverstukken, stelde hij ter beschikking van zijn vaderstad.

DE DRAAIDEUR

In postkantoren, warenhuizen, hotels en andere grote gebouwen zijn meestal draaideuren. Die deuren komen daar heel goed van pas. Ze houden de tocht buiten en voorkomen daarmee verkoudheid. Maar ze doen meer dan verkoudheid verhinderen. Ze besparen ook geld, want gebouwen met draaideuren verliezen veel

„Dat is een heel karwei," vertelde hij. „Die ouwe schoorsteen is zo wrak als wat. Ik ben bang dat ik daar morgen ook nog wel mee bezig ben."

„Geeft niet," zei Ted. „De professor is voorlopig toch op z'n kamer bezig en dr. Mason is de stad uit."

„Mooi zo," zei Davis, „dan stoor ik tenminste niemand." Hij haalde een tabaksdoos uit zijn zak, zette hem op Teds bureau en begon een sigaret te rollen.

„Wat ik vragen wou," zei hij, „kun jij me misschien even helpen? Ik ben met iets bezig, dat ik moeilijk alleen kan doen."

Ze gingen naar het laboratorium en terwijl Ted hielp vasthouden, maakte Davis een kromme ijzeren staaf met boutjes stevig vast tegen de binnenkant van de schoorsteen.

„Zo," zei hij, „die zit. Nou moeten we alleen nog even. . O, wacht, daar laat ik m'n aansteker bij jou liggen. Een ogenblik, dan haal ik 'm even."

Hij ging naar Teds kamer en kwam later terug.

„Nou kan ik dat ding toch nergens vinden! Ik had hem toch. . . Hè! Ik heb dat ding in m'n achterzak! Stom, hè? Enfin, hij is terecht."

Hij stak zijn sigaret aan, die onder het werk was uitgegaan en kort daarop bedankte hij Ted voor zijn hulp.

Ted ging terug naar zijn werkvertrek. Toen hij het karweitje, waaraan hij bezig was, had afgemaakt, wilde hij naar het postkantoor gaan om een pakje af te halen. Hij ging naar het haakje bij de deur om de sleutels bij zich te steken. Tot zijn verwondering was het leeg, hoewel hij er zeker van was, dat hij ze die ochtend had opgehangen.

Ook in zijn bureau waren ze niet en tevergeefs vroeg hij zich af waar hij ze dan kon hebben.

Best mogelijk dat professor Warren was weggegaan en ze had meegenomen, hoewel hij zelf ook sleutels had.

„Nou ja, dan maar zo," besloot Ted. Hij trok de buitendeur achter zich dicht en nam de bus.

Toen hij van het postkantoor terugkwam, hingen de sleutels op hun gewone plaats. Ted keek op de gang en toen hij de paraplu van professor Warren zag hangen, besloot hij, dat die ze moest hebben meegehad.

Toch eens vragen, als ik hem straks zie, dacht hij. Hij ging weer aan het werk en aan de sleutels dacht hij verder niet meer.

De dag daarop was Davis nog een paar uur aan de schoorsteen bezig. Toen pakte hij zijn spullen in zijn tas en kwam Ted vertellen dat de zaak voor elkaar was.

„Tot ziens," zei hij. „Mocht er nog eens iets niet in orde zijn, bel dan maar even op."

„Ik zal eraan denken," beloofde Ted. Davis vertrok en hij ging door met zijn werk. Hij had nog een paar dingen te doen die dag, en eer hij er erg in had, was het tijd om naar huis te gaan.

Na het eten ging hij direct naar zijn kamer. In november zou hij een belangrijk examen moeten doen en voor die tijd viel er nog heel wat te studeren. Hij ging in een gemakkelijke rieten stoel zitten en sloeg zijn benen over elkaar. „Nou, daar gaat ie dan weer," zei hij. Hij deed zijn tas open en greep tevergeefs naar zijn leerboeken.

„Stommerd!" schold hij. Dat was nou de tweede keer dat ie

minder warmte dan die met gewone deuren. Ze besparen ook inspanning: het openen van een gewone deur bij wind van buiten of tocht van binnen kost tienmaal meer kracht dan het openduwen van een draaideur. Blindengeleidehonden worden zo geoefend, dat ze hun meester door draaideuren kunnen leiden.

Draaideuren zijn zo gemaakt, dat ze niet sneller kunnen draaien dan vijftien omwentelingen per minuut. Er kunnen dan geen ongelukken gebeuren. Maar vijftien omwentelingen per minuut zijn meer dan genoeg voor mensen die haast hebben.

De mensen in draaideuren kijken nooit omlaag. Wat op de grond ligt, ziet niemand. In New York verloor een dame eens een bankbiljet in een draaideur van een warenhuis en vier uur later lag het er nog!

Het vreemde is, dat draaideuren niet in alle landen dezelfde kant op draaien. In de meeste Europese landen draaien de deuren tegen de wijzers van de klok in. In Amerika ook, maar in Engeland en Spanje draaien ze met de wijzers van de klok mee.

Volgens de wet in bijna alle landen moeten draaideuren zó gemaakt zijn, dat ze in noodgevallen samengeklapt kunnen worden, zodat er een dubbele deuropening ontstaat om de mensen vlug door te laten. . .

De man aan wie we dat alles te danken hebben, was de Hollandse zeeman Theofilus van Kannel, die op zee een been verloor en daarna zijn geluk in de Verenigde Staten ging beproeven. Hij begon in 1879 in Chicago een fabriekje. Een jaar later vond hij de draaideur uit. In 1888 kreeg Van Kannel patent op zijn uitvinding. Zijn draaideur-idee was een succes. Zijn fabriek werd steeds groter. In 1905 kon hij haar al verkopen voor maar liefst twee miljoen dollar. . .

De meeste draaideuren worden tegenwoordig gemaakt door de grote firma „International Steel", die Van Kannels fabriek kocht. In andere landen zijn fabrieken, die op dezelfde manier als die Hollandse zeeman draaideuren maken. Nog steeds worden er draaideuren verkocht en dat zal nog wel lang zo blijven.

ze op het laboratorium had laten liggen. Kostte hem weer een uur om ze te halen.

Haastig schoot hij zijn jas aan en ging naar de bushalte op de hoek van de straat, waar hij bijna gelijk met de grote dubbeldekker aankwam.

Op het lab vond hij zijn boeken op z'n bureau, waar hij ze die middag had klaargelegd om ze mee te nemen. Hij wilde juist weggaan, toen hij achter in de gang geluid dacht te horen. Eerst dacht hij dat het verbeelding was, maar toen hij bleef staan om te luisteren, hoorde hij duidelijk dat er iets was.

Hij ging de gang in en toen hij bij de deur kwam die toegang gaf tot het lab, zag hij dat daarbinnen licht brandde.

Misschien professor Warren, dacht Ted. Die kwam wel meer terug, 's avonds.

Hij klopte aan en deed de deur open. Het grote licht in de werkruimte brandde en achterin, bij de brandkast, stonden twee mannen, maar het waren niet professor Warren en dr. Mason.

Een van de twee had zich bliksemsnel omgedraaid toen Ted binnenkwam en op hetzelfde moment keek de verblufte jongen in de loop van een revolver.

„Inspecteur Rodgers!" riep hij ongelovig. De man die het wapen vasthield, keek hem onbewogen aan. „Kom hier," zei hij.

Ted ging naar hem toe en nu herkende hij ook de ander. Het was Bob Davis, de man, die de schoorsteen had gerepareerd. Hij had een snijbrander in zijn handen, rondom het slot van de brandkast was een grote, zwartgeblakerde plek.

„Wat doe jij hier?" vroeg Rodgers.

„Ik kwam m'n boeken halen," zei Ted, „en toen hoorde ik iets."

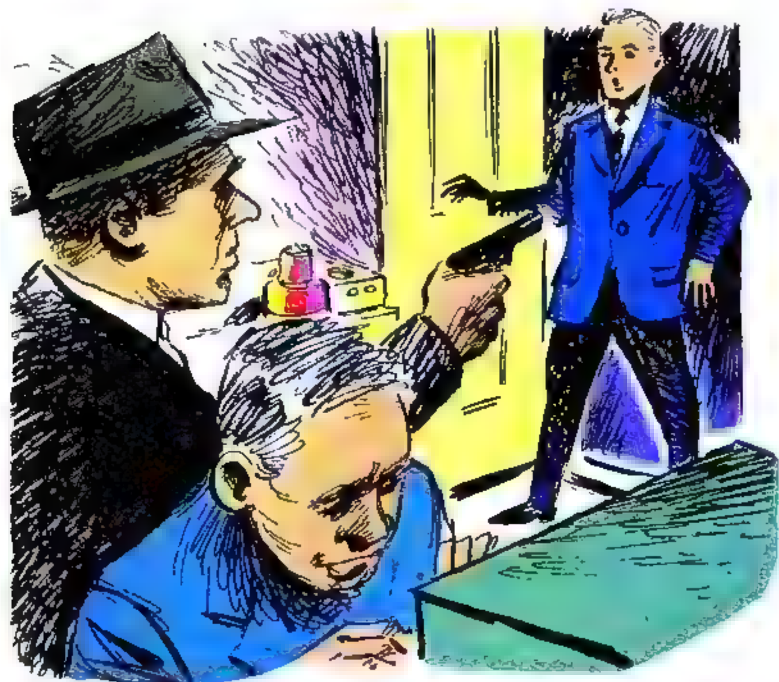
Rodgers knikte. „Ga jij dan maar eens op die stoel zitten, daar bij de muur en denk erom dat je geen fratsen uithaalt."

Davis draaide zich om. „Wat doen we met die jongen, Charlie?"

„Dat bedenk ik nog wel," zei Rodgers. „Ga jij maar door, Will."

Davis zette de brander aan en ging verder. Een tijdlang hield Rodgers Ted in de gaten, maar toen Davis niet snel genoeg opschoot naar zijn zin, begon hij ongeduldig te worden.

„Hoe zit 't, Will," zei hij, „kom je erdoor?"

„Wat doe jij hier?" vroeg Rodgers

Davis zuchtte. „Het valt tegen, hoor. Dat ellendige ding is zo taai als een leren lap. Kun je niet een handje helpen?"

„Mm," zei Rodgers. Hij keek Ted aan. „Denk erom dat jij je gemak houdt, hè?"

Ted knikte zwijgend en Rodgers ging Davis helpen met het vasthouden van de snijbrander. De revolver hield hij echter in zijn hand en van tijd tot tijd wierp hij een blik op Ted.

Deze schoof onrustig heen en weer op zijn stoel. Verschrikkelijk was 't, dat hij hier zo machteloos moest zitten, terwijl die twee bandieten op hun gemak bezig waren de uitvinding van professor Warren te stelen.

Hij luisterde naar het suizen van de vlam op het metaal en dacht onderwijl onafgebroken na hoe hij de roof van de papieren zou kunnen verhinderen.

Die ongelukkige houten stoel werd aardig hard, als je er zo lang op moest zitten. Hij schoof een beetje naar voren, sloeg zijn benen over elkaar en stak zijn handen in de zakken van zijn jasje. Hij wist plotseling heel zeker hoe het kwam dat hij zijn sleutels had gemist. Die vriendelijke Bob Davis zou er wel meer van weten, met z'n vergeten aansteker. Hij had ze natuurlijk meegenomen om ze na te maken.

Nerveus woelde Ted met zijn handen door z'n zakken. De vingers van zijn rechterhand streken langs iets hards. O, z'n isolatietangetje. Zeker vergeten op te bergen. Nou ja, dat kon ie. . .

Plotseling kreeg Ted een schok. Z'n isolatietangetje! Als je daarmee aan een draad kwam, waar zware spanning op stond, dan voelde je niets. En op het lichtnet stond maar 220 volt. Als ie eens. . .

Zijn blik ging naar de stroomdraad van het middenlicht, die van het stopcontact vlak naast hem langs de muur liep en intussen omklemde zijn hand het tangetje en haalde het heel voorzichtig te voorschijn.

Hij keek naar de twee mannen bij de brandkast. Rodgers lette niet op hem. Die had het veel te druk daar.

De hand met het tangetje gleed naar beneden en was nu vlak bij het stopcontact. Ja!

Met kracht kneep Ted de tang dicht. Er klonk een knal, een blauwe vlam schoot uit de contactdoos en op hetzelfde moment was het donker in het vertrek.

Ted sprong op en rende naar de deur zonder zich te storen aan Rodgers, die hem terugriep. Op het moment dat hij de deur opendeed, knalde er een schot en vlak naast hem sloeg een kogel in het hout.

Met zijn armen voor zich uitgestrekt, holde Ted door de donkere gang. Hij hoorde hoe Rodgers en Davis hem achterna kwamen, toen wierp hij met een slag de buitendeur achter zich dicht en rende naar de dichtstbijzijnde hoek van de straat.

Het geluk was met hem, want toen hij de hoek omsloeg, zag hij Kelly, de wijkagent, die met de handen op de rug zijn ronde deed.

„Meneer Kelly! Meneer Kelly! Kom gauw!" schreeuwde hij.

Kelly begreep dat het ernst was en zijn kalme tred ging over in een stevige looppas. Ted kwam hem tegemoet en toen ze elkaar bereikt hadden, deed hij hijgend zijn verhaal.

„Alle mensen," zei Kelly, „kom mee, jong."

Ze waren nog niet bij de hoek, toen een zwarte auto met gierende banden de straat inkwam. Ted greep Kelly bij de arm. „Dat zijn ze! Rodgers stuurde. Ik zag hem duidelijk."

Kelly blies op zijn alarmfluit en het schelle geluid deed de bewoners van de rustige straat nieuwsgierig naar de vensters komen.

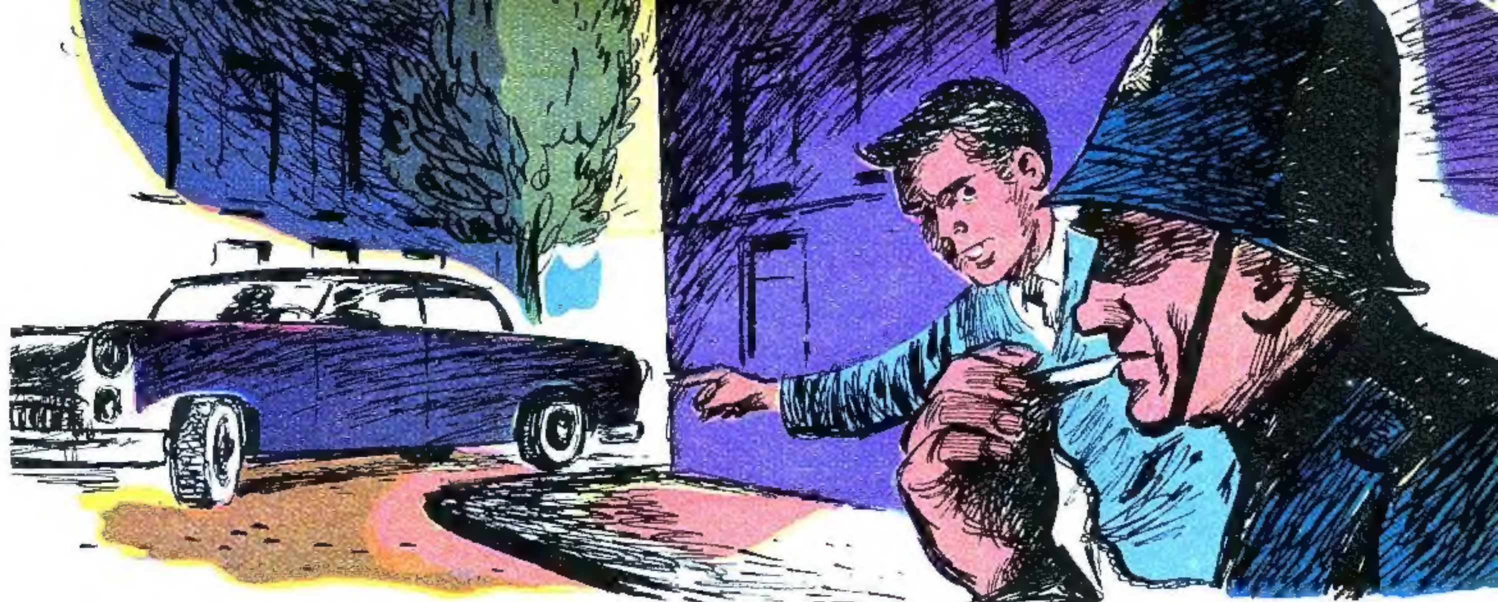
Opnieuw liet Kelly de fluit snerpen en ditmaal kwamen verscheidene omwonenden hun huizen uit.

Een paar meter van hen vandaan stond een prachtige sportwagen.

Agent Kelly keek om zich heen. „Heren, is een van u eigenaar van die wagen?"

Een dikke man stak zijn hand op. „Die is van mij."

„Dan moet ik u dringend verzoeken de politie behulpzaam

Ted greep Kelly bij de arm. „Dat zijn ze!"

te zijn, meneer," zei agent Kelly met een plechtige stem.

„Met plezier," zei de man. Hij kroop achter het stuur en Ted en Kelly zaten nog maar nauwelijks op de achterbank of de zware wagen vloog in snelle vaart de straat uit.

„Hij is rechtsaf gegaan," zei Kelly, „de High Holborn op. Ik denk dat ze de kant van East End opgaan."

De auto raasde over de High Holborn, schoot onder het viaduct door, rakelings langs een vrachtwagen en suisde met een geweldige vaart over Newgate.

Nog verder kroop de naald. De claxon loeide onophoudelijk om de andere weggebruikers te waarschuwen voor hun komst.

Ze reden nu over Cheapside en wisten dat de weg zich enkele honderden meters verder in tweeën zou splitsen. Wat zou het zijn, Lombard of Threadneedle Street?

„De keus wordt moeilijk, hè?" zei de dikke man. Agent Kelly liet een instemmend gegrom horen. „Houd maar links aan, meneer. Iemand, die haast heeft, neemt gewoonlijk de kortste weg."

De wagen gierde over het asfalt van Threadneedle Street en hij was ongeveer op het midden, toen een politiewagen hun met gillende sirene opzij kwam.

De agent naast de bestuurder wilde de chauffeur van de sportauto juist vragen of er iets met zijn verstand niet in orde was, toen Kelly hem met een paar woorden uitlegde waar ze achteraan zaten.

„Laat ons dan maar voorrijden," zei zijn collega. „Graag!" riep Kelly terug.

Terwijl de sirene van de politiewagen onafgebroken gilde, raasden de beide wagens Bishopsgate op.

Plotseling gaf Ted een schreeuw. Hij had de wagens die ze onderweg passeerden, nauwkeurig opgenomen en had daarbij verscheidene donkere auto's gezien, maar de gezochte wagen was er niet bij. Nu, terwijl ze High Street naderden, zag hij opnieuw een zwarte kar en duidelijk herkende hij op de linkervoorplaats het grote ronde hoofd met de flaporen van Bob Davis.

„Daar gaat ie! Daar gaat ie!" schreeuwde hij opgewonden.

De dikke man gaf drie stoten op de claxon om de politieauto te waarschuwen, maar intussen waren de twee inbrekers gewaarschuwd door het gillen van de sirene.

Met een felle bocht draaide de zwarte auto naar het midden van de straat, scheerde vlak langs het spatbord van een tegenligger en schoot in de hoogste versnelling Maple Street in.

De beide andere wagens verminderden vaart en volgden de auto de zijstraat in, waar de bandieten met gedoofde lichten aan hun achtervolgers probeerden te ontkomen.

Tot Teds verwondering was de politiewagen heel langzaam gaan rijden en de dikke bestuurder van de sportwagen, die niet begreep wat daarvan de reden was, schakelde noodgedwongen eveneens terug.

Plotseling klonk er een gekraak van hout, gevolgd door een zware slag. De schijnwerper van de politieauto flitste aan en de lichtbundel bescheen de overblijfselen van een straatversperring met daarachter, waar de weg was opgebroken, de gekantelde en zwaar gehavende zwarte auto.

Toen de twee bandieten uit het wrak kropen, zagen ze zich omringd door politiemannen met de gummiknuppel in de vuist, en machteloos staken zij hun handen in de lucht.

De bestuurder van de politieauto deed een stap naar voren. „Hee, Charlie Simmons!" zei hij tegen Rodgers. „Weer op pad, jongen? Jammer hè, zo'n opgebroken straat."

Hij fouilleerde de beide arrestanten en nam hun elk een revolver af.

„Vooruit, Simmons," zei hij, „stap in. En jij ook. Dat gaat jullie een behoorlijke tijd kosten. Als je daar met acht jaar af komt, mag je niet mopperen."

In een heel wat kalmer tempo reden de beide wagens naar het politiebureau, dat intussen door de mobilofoon op de hoogte was gebracht.

De dienstdoende inspecteur was nog maar nauwelijks met het verhoor van de twee misdadigers begonnen, toen professor Warren binnenkwam. Hij had zijn huisjasje nog aan en ook zijn pantoffels, zag Ted plotseling.

Ted vertelde wat er gebeurd was en professor Warren schudde ontsteld het hoofd. „Hoe komen die mensen erbij, Ted. Hoe komen ze erbij. Iemand van de brandweer nog wel."

De inspecteur glimlachte. „Dat beweerde hij maar, professor. Charles Simmons is een gevaarlijke misdadiger, die al verscheidene malen is veroordeeld. Hoe hij op de hoogte was van uw uitvinding is me niet duidelijk, maar dat zoeken we nog wel uit."

„Ja, ja, natuurlijk," knikte de geleerde. „Die arme Ted! Ze hadden hem wel kunnen raken met dat ongelukkige ding."

Ted lachte. „Dat is gelukkig niet gebeurd, professor. Laten we maar blij zijn dat het zo is afgelopen. Ik zou het verschrikkelijk gevonden hebben, wanneer die kerels uw papieren hadden gestolen."

Professor Warren keek hem verstrooid aan. „Mijn papieren? Dat kon niet, Ted. Ze liggen altijd in de brandkast, dat is waar, maar ik had ze juist vanmiddag mee naar huis genomen. Ik wou nog een paar berekeningen controleren, zie, je en dan is het altijd makkelijk als je alles bij de hand hebt."

WIE PUZZELT ER MEE?

SPREEKWOORDPUZZEL

De letters in deze twee ringen vormen een spreekwoord van 32 letters. Je kunt het vinden door de binnenste ring net zo lang in de rondte te draaien (hoe, lees je verderop wel) tot de letters op de juiste plaatsen staan. Elke letter moet dan tegenover een leeg vakje komen te staan evenals in de opgave. Met een beetje moeite kun je dan zig-zag het spreekwoord lezen en als je zeker van je zaak bent, ga je de letters voor het gemak in de buitenste ring invullen. Maar let erop: het eerste woord begint niet precies bovenaan.

Het is het beste om een rond stukje dun, wit papier te nemen, dat zo groot moet zijn, dat juist de buitenste ring zichtbaar blijft. Je legt dat schijfje op de tekening en dan schrijf je de letters, die erdoorheen schijnen, over. Nu, dan draaien maar, hè?

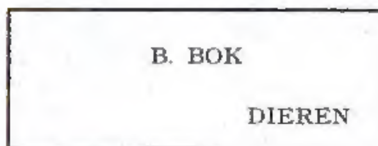

DUBBELWOORDEN

Als je zo eens oplet, kom je in onze taal heel wat woorden met een dubbele betekenis tegen. Hier is een rijtje, waarbij één betekenis al gegeven is. Wie weet de tweede?

1 ZEIL is een vloerbedekking, maar ook...
2 VORST is een koning of een keizer, maar ook. . .
3 IRIS is een bloem, maar ook. . .
4 TRAP is een soort ladder, maar ook. . .
5 BIJ is een insekt, maar ook. . .

VISITEKAARTJE

Welk beroep heeft deze meneer?

ZOEK DE LETTER

Je ziet hier twee rijtjes woordjes staan, waar niets bijzonders aan te zien is. Nu is het de bedoeling, dat je tussen elk woordenpaar één letter zet, zodat het allemaal grote woorden van zeven letters worden. Het bijzondere is, dat de betekenis van de kleine woorden dan geheel verloren gaat.

Je kunt telkens maar op één manier een goed woord maken, dus omschrijvingen heb je niet nodig. Als je de middelste letters invult, komt vanzelf van boven naar beneden ook eenw oord te voorschijn. Het betekent: dierensprookje.

K O M	O O R
P A P	V E R
A R A	I E R
B E N	P E N
B E S	U I T

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	V	I	N	K		K	L	O	K	
H		K	A	R		O	E	F		L
E	N		G	A	R	E	N		K	O
K	E	T	E	N		S	T	E	E	N
S	T	E	L	T		T	E	R	U	G
		G						V		
S	T	E	R	K		S	J	E	E	S
P	E	L	U	W		L	E	N	E	N
A	L		Z	A	D	E	L		D	E
R		M	I	S		U	U	R		L
	H	E	E	T		F	I	E	R	

Verborgen vaartuigen

1 Prauw (hap rauw); 2 Kano (Afrika nog); 3 Schoener (schoen ergens); 4 Logger (oorlog geroofd).

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

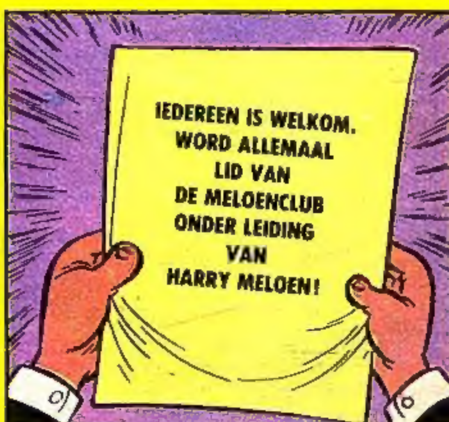

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.